

STORŽP V+VIHHRJ

Posamezna
Štev. Din 2.—

List izhaja
vsakega 1. in
15. v mesecu

Naročnina
mesečno 3 Din

Uredništvo
in uprava:

Ljubljana,
Miklošičeva 5
Uradne ure
od 11—12 dop.
Ček. rač. SDZ,
Ljublj. 11.171

Štev. 20.

Ljubljana, 20. junija 1935

Leto I.

Legenda o hostiji

Gospod je šel z učenci truden preko polja
in sonce junijsko z neba je žgalo galilejsko zemljo,
zlatilo zrelih žit valovje.

Pšenica se je pred Gospodom nizko pripognila
in lačnim ustom zrnja ponudila.

Gospod je osmukal klasje v mehki roki,
pogledal in je rekel svojim v radosti globoki:

»Kot kruhki drobni so ta svetla zrnca!
Še po trpljenju, smrti bom ostal med vami,
v pšenični beli hostiji bom hrana trudnim dušam.«

Pred kongresom

Naglo se približujemo kongresu. Še nekaj dni, pa bo pred nami dan, ko se bomo poklonili Kristusu, ko ga bomo prosili oduščanja, ko se mu bomo izročili v nadaljnje varstvo. To bo dan, ki nas bo preokrenil, ki nas bo usmeril h Kristusu.

Danes ljudje veliko pišejo. Knjige izhajajo zelo pogosto, revij je cel kup, časopisje preplavlja svet. O vsem mogočem se piše, o lepem, resničnem, bajnem, o znanstvenih vprašanjih, o solncu in luni, o najvišji in najnižji točki našega planeta. Vsako stremljenje že ima svojo revijo in vsaka stranka svoje glasilo. Na vse mogoče načine se širi tiskana beseda, vsa moderna tehnika mora služiti, samo da gre tisk svojo pot po svetu od kontinenta do drugega, od človeka do človeka, od mesta do vasi.

Iz tega sledi, da morajo tisti, ki pišejo, delati hitro. Ne morejo dosti premišljati, ne morejo dosti tehtati in oblikovati svojih misli; pisati morajo, ker gre stroj svojo pot naprej in terja. Ljudje pa, ki berejo, berejo silno naglo. Vse hočejo vedeti, vse hočejo prebrskati. To gre hitro! Današnji tempo v svetu jim daje vzgled. Knjigo se prebere v par urah, v reviji so važni naslovi in morebitne slike, v časopisju pa tudi naslovi, prireditve in reklame. Da bi se ustavljali pri knjigi, jim čas ne dopušča. Problemov ne vidijo. Nimajo gotove izhodne točke, iz katere bi gledali na svet in na tokove, ki danes teko in se križajo. Vsakemu pri trde. Ta misli tako, prav; oni misli drugače, prav. Nič ne presojajo, nič ne ločijo bistvenega in ne-bistvenega. Ali pa so v gotovo misel in idejo tako zaverovani, da ne spoznajo objektivne resnice. Več

krat je tudi nočejo; tam iščejo rešitve, kjer jih ni. Čitajo in čitajo, da bi pa sami iskali, do tega pa ne pridejo.

Zato je danes v svetu kaos kakor že dolgo ne. Vrvenje, iskanje; nazori se križajo, se bore in si iščejo pristašev. Vsled tega kaosa je poplitenje danes izredno veliko, posebno v duhovnem svetu. Besed je veliko, le dejanj ni. Predlogov za rešitev v naši dobi je veliko, le tistih ni, ki bi delali, ki bi se žrtvovali.

In mi, ki se pripravljamo na evharistični kongres? Prej označeni pojavi niso šli mimo nas. Tudi nas se je lotila površnost, povprečnost. Čitamo, se navdušujemo, rešujemo. Uspehov pa tako malo. Po številu nas je veliko, a svet vendar drevi v novo poganstvo ter se izživlja v komunizmu ali fašizmu. Kje je vzrok?

Pri nas katoličanih se veliko piše. Človek že skorajda ne more več imeti pregleda o vsem. A razlika je. Povsod se čuti neka poglobitev. Ni več toliko površnosti, v skrivnosti vere se poglobljajo. Vračajo se spet k sv. Pavlu ter gledajo Cerkev kot mistično Kristusovo telo. In troje velikih gibanj je v Cerkvi: katoliška akcija, liturgično gibanje in zanimanje za svetopisemske knjige. Tega zadnjega še pri nas ni veliko, pri Nemcih pa je že zavzelo velike dimenzije in zajelo vse sloje.

Sedaj imamo priliko nabrati si moči za delo, nabrati si junaštva, biti katoličan vsepovsod. Doma in na ulici, v nedeljo in čez teden, sam in v družbi. Kongres je pred nami. Z voljnimi in pripravljenimi

Naročniki in prijatelji, ki ste naše delo podprli in omogočili, ste nam dali mnogo poguma. Za vse Bog plačaj! Ne dvomimo, da boste tudi jeseni še zmerom naši in da boste vsak v svoji okolici po pomožnosti apostoli naših idej. Bodite prepričani, da bomo tudi mi napeli vse sile za izpopolnitev lista. Naš cilj je tednik. Potrudimo se, da ga čimprej dosežemo!
Uredništvo.

Tiste naročnike, ki nam doslej niso še z ničimer pomagali, prosimo, naj pošljejo vsaj skromen dar v priznanje našemu pokretu.
Uprava.

KNJIGE

»Sodobnost«, 5. številka, ima dokaj pestro vsebino. S. L. je napisal na uvodnem mestu članek »Kakršna preja, tako bo platno«, kjer polemizira z revijo »Misel in delo«. Sledi »Nekaj poglobitnih kulturnih teženj slovenskega naroda« itd. Omenimo naj še težko umljiva soneta razočaranja Boža Voduška in proti koncu članek o »tivoljski resoluciji« 1909.

Miška Kranjca »Os življenja« (založba Hram) je 272 str. obsegajoč roman, v zadnjem času najboljše izvirno slovensko delo, nagrajeno s Prešernovo literarno nagrado (10.000 Din) za leto 1935. Kranjčevi spisi se bavijo skoraj samo s problemi Slovenske Krajine, ta še zlasti. — Siromašna enajstčlanska družina mizarja Marka Magdiča dobi pri agrarni reformi enajst oralov razdeljene grofovske zemlje in potem se giblje življenje sicer nekoliko bolje, a vendar po starem tiru. Izmed Markovih otrok je najzanimivejša oseba Matija (sprva revolucionar, boljševek, leto dni zaprt, kesneje odide k vojakom, se čez več let vrne bolan in umre), nosilec ideje kolektivnega gospodarstva, po njegovi smrti pa nadaljuje to misel Tinek, očetov naslednik v poklicu. Ni dvoma, da je dal avtor svoje nazore v usta Matiji, očetu Marku (upira se, da bi se zemlja razdelila med njegove številne otroke), »začasne-mus« zetu Andreju, ki je komunist in potepuh. — Spretnost v

dialogih omogoča Kranjcu rahel cinizem do stvari, ki mu niso pri srcu, in prisiljeno ravnodušnost do razmer v sodobni Rusiji. Ne glede na njegov nekoliko površni jezik in sorodnost v diki ter motivih s prejšnjimi deli, predvsem z »Življenjem«, se človek ne more otresti vtisa, da so na Kranjca znatno vplivali nordijski pisatelji (Ham-sun, Lagerlöfova, Bojer) ter Poljak Reymont s svojimi »Kmeti«. Značilni zanj so tudi opisi pokrajine ob raznih letnih časih, kar čisto ponavlja. Delo se prijetno bere kakor Kranjčeva sploh. Spričo dejstva, da se dejanja »Osi življenja« dogajajo v zadnjih letih vojske in v naslednjih dvanajstih povojnih, je roman zanimiv dokument časa in Miška Kranjca. Tako smo dobili prvo večjo knjigo, ki pod plaščem leposlovnosti spretno širi materializem in komunizem.

UNIVERZA

doma

Kaj je za nas nujno?

Da spoznamo smoter svojega življenja — v Bogu.

Da merimo svojo vrednost in vrednost svojega dela po tem smotru.

Da se upamo tudi boriti za svoj ideal.

Da skušamo razširiti smisel za iste stvari tudi na druge.

Da spoznamo najnost skupnega dela in nastopa.

Da priznamo zato v Cerkvi svojo vodnico.

Da črpamo moči iz najmočnejšega vira, ki nam ga Cerkva za to nudi, iz presv. Evharistije.

Univerza. Že delj časa opažamo, da so obzidki pri gredah pred našo univerzo stalno zasedeni. Pozimi tega ni bilo, kajti ti ljudje so izrabljali takrat za posadanje okno v avli. Zdaj pa, ko je sonce nekoliko topleje posijalo, so se pomaknili ven na prosto. Vsak dan, ob vsaki uri so isti gostje na teh obzidkih. Človek dobiva različne vtise ob pogledu nanje.

Včasih, ko so regulirali Ljubljano, so se brezposelni zbirali pri tromostovju in zbijali šale iz onih, ki so spodaj delali. Posedali so po ograji in sodili mimoidoče. Pozneje, ko je za kratek čas pritekla voda po strugi, so se umaknili v Zvezdo, na Grad ali pa v Tivoli. Tam so nadaljevali svoje življenje. Zdaj so spet pri Ljubljani. — Če bi nepoučen človek prišel na našo univerzo, bi se čudil, da so se brezposelni nenadoma preselili na naše obzidke. Šele, ko bi prišel bližje, bi opazil, da to niso brezposelni; nasprotno, to so prav lepo oblečeni gospodje, po obleki pravi nasprotje brezposelnim. Ne moremo trditi tega o obnašanju. Kajti ti ljudje, kot se zdi, menda tudi nimajo nobenega dela, se prav tako spotikajo ob mimoidoče in zbijajo šale iz njih, da morajo ti mesto njih zardevati.

Vsekakor je to zanimiv pojav. Ugotovili smo tudi neko napredovanje: iz avle so prišli na obzidke. Morda dočakamo, da se pomaknejo še za eno stopnjo naprej, vsaj na Kongresni trg. To bi nas v toliko veselilo, da jih vsaj nihče ne bi prištevati k univerzi.

srci stopimo pred Kralja kraljev. Ne delajmo nobenih »čec« in nobenih pogojev. Naša celotna oseba se naj izroči Kristusu. In dobili bomo slične milosti kot apostoli na prvi binkoštni praznik. Postali bomo apostoli, junaki, borci; ljudje bomo, ki bomo

šli v življenje, ki se ne bomo strašili še tako težkih dni, ki bomo sodobni, vedno veseli in vedno katoliški. Kristus nas bo vesel in nam bo naše delo blagoslovil. V nas pa bo vedno odmevalo: »Vladaj, Kristus Kralj!«

Prijatelji! Ta številka se bo kongresne dni prodajala v Ljubljani. Opozorite nanjo tiste, ki našega lista še ne poznajo.

Hvaležni vam bodo.

Mi na kongresu

Se nekaj dni, stražarji, in napočil bo dan, ko bomo z vsem srcem izpričali svojo ljubezen do Kristusa v presveti Evharistiji.

Niso še daleč Binkošti, ko nam je Kristus poslal Sv. Duha, da bi nas, zbegane ovce, vodil skozi viharje in zmote življenja. Zdaj se je približal kongres, kjer nam bo Kristus delil milost v še večjem izobilju, kajti v težkih časih smo in potrebujemo opore, da ne omagamo.

Na kongresu pa moramo akademiki tudi pred vsem svetom izjaviti, da smo in hočemo biti otroci božji, sinovi Kristusa, najmočnejšega vladarja sveta. Naše zborovanje ob kongresu naj to dokaže. In čemu je treba to javno dokazovati?

Da bo naš verni narod, ki se bo ob kongresu zbral, videl, da so akademiki zvesti njegovi veri in s tem njemu samemu.

Da bodo neverniki izprevideli, da je v nas nekaj, česar oni nimajo in kar nas popolnoma razlikuje od njih, in da bodo sami morebiti začeli v sebi iskati Boga, ki so ga utajili.

Da bodo tisti, ki so izgubili milost božjo, ob nas zopet iz vsega srca zahrepeneli po njej.

Da bodo sovražniki cerkve izprevideli, da vse njihovo rovarjenje le povečava našo samozavest in slavo božjo.

In nazadnje, da bo naša javnost izprevidela, da vstaja tu katoliška mladina, močna in borbena, ki bo nadaljevala delo svojih prednikov, toda bolj pripravljeno, bolj disciplinirano, bolj odločno; pripravljena na žrtev in zatajevanje, vse za Boga in njegovo kraljestvo.

Zavedajmo se, da pripadamo katoliški mladini, ki se po vsem svetu bori za iste ideale!

Zavedajmo se, da križ, ki ga je nosil Kristus, nosijo danes z njim milijoni mladih ljudi, da milijoni želijo trpeti isto, kar je on trpel, da milijoni izpolnjujejo le njegovo voljo.

Ne sramujmo se priznati Kristusa Kralja v presveti Evharistiji!

Letošnje leto smo žrtvovali Kristusu veliko truda. Krona vsega našega prizadevanja naj bo kongres!

Ta čas še, ki je do velikih dni, darujmo za uspeh kongresa. Predvsem pa skrbimo, da bodo naše duše v milosti pri Njem.

Evharistični Credo akademske mladine

Evharistični Kralj! Mi akademiki pridemo na Tvoje veliko slavje, ki Ti ga naš narod priredi s srčno radostjo, z resnimi mislimi, notranjo pripravljenostjo, z veliko vero, z neizmernim zaupanjem in s plamtečo ljubeznijo. Ne pridemo na kongres, kot bi šli zgolj na vnanjo parado ali na kako ogromno zborovanje. Mislili smo celo leto na Tebe, naš Kralj, prosili za globoko razumevanje evharistične skrivnosti, zavedamo se, da moramo kot akademiki to slavje globlje doumeti in bolj iskreno doživljati kot drugi verniki.

Kaj nam je sv. evharistija?

1. Kompas za svetovni nazor.

Večina inteligence, ki je izgubila vero mladih dni, skuša izhajati brez kompasa enotnega svetovnega nazora. Koleba med vsakdanjimi mnenji in gledanji, ki jih prinaša časopisje ali najnovejša faza znanosti. Mnogim izobražencem služi kot kompas v življenju dobra služba, čitanje časopisov, nekoliko turistike in kavarniške družbe; živijo korektno, se držijo družabne etikete, se prilagajajo trenutnemu režimu, gojijo medsebojno družabnost itd. Nikdar si ne vzamejo dosti časa, da bi si ustvarili enoten svetovni nazor in si s polno zavestjo določili smer za vse življenje, ki bi z enotnega zrišča božjih zapovedi stremela za večnim ciljem.

Veličina in rešitev naroda ne izhaja od takih ljudi.

Nova pota utirajo v srečnejšo bodočnost narodu le tisti, ki so z vso jasnostjo spoznali visoke, vse svetne vrednote presegaajoče ideale in ki pogumno,

pokončno in samostojno tem idealom žrtvujejo vse svoje življenje.

Mi smo našli v sv. evharistiji najvišji ideal, ki je na svetu možen. Ko smo do dna duše umeli in verovali resnico, da je Kristus resnično, dejansko in bistveno pričujoč, smo najprej zastrmeli nad božjo suvereniteto, ki ni vezana na fizikalne zakone naših šolskih knjig, ampak ustvarja lastno nadnaravno fiziko. Isti Bog, ki je razdelil Rdeče morje, izvabil vodo iz skale, zapovedal morskim valovom, spremenil vodo v vino, namnožil kruhe, se družil z nami v evharistiji v dejansko najozjo vez in nas napravi za polnovredne kristjane. Zdaj smemo reči, da smo našli svoje pravo težišče, svoje središče, svoj življenjski kompas.

Da je Bog svet ljubil, to je divna in tolažljiva resnica krščanstva, ki je pogani niso poznali. Da je Bog mene osebno ljubil, da pride k meni in je tako rekoč ves moj, da sem jaz smoter in zadnji cilj evharističnega misterija, da se ta misterij v meni samem, v mojem telesu in v moji duši dovrši in konča, to je božansko, s tem postane evharistija naša osebna zadeva. V sebi imamo vsi elementarno silo ljubezni, ki je pač največja gonilna sila družabnega življenja, toda mnogi trosijo to svojo neizmerno silo za malenkosti. V evharističnem Kristusu najdemo oni vzor, oni biser, ono osebnost, ki razgiba našo ljubezen do zadnjih globin. Ako deluje v človeku ljubezen, potem dvigne kot z enim samim vzvodom najtežje sklepe iz globin naše duše. Iz takih sklepov vzklijejo veliki značaji, se porajajo velike duše in osebnosti.

Katera ljubezen bo silnejša, močnejša, trajnejša kot ona, ki se poraja iz evharistije? To je ona skrita, neizčrpna rezerva, iz katere vse krepostne, značajne, duhovno močne osebnosti dobivajo vedno znova nadnaravni dotok božjih sil in božje energije.

2. Kvas novega rodu.

Narodi gojijo sport, telesno vzgojo, higijeno in s tem hočejo večati svoje življenjske energije; govorijo o novem pomlajenem rodu, ki naj izhaja iz moderne šole. Brezdvomno potrebujemo novih ljudi in novih usmerjenosti. Socijalna kriza našega časa izvira brezdvomno iz zastarele in pokvarjene miselnosti polpreteklega časa. Ljudje, ki so rasli in bohotno uspevali v dobi kapitalizma, ne bodo nikdar sami od sebe hoteli deliti svojega bogastva z reveži. Ideologi, ki so uverjeni o polnem avtonomizmu človeškega razuma, se nikdar ne bodo uklonili duhovni avtoriteti. Pohotneži, ki ječijo v verigah sle in strasti, se sami ne bodo otresli teh verig. Narodi, ki so zaradi svoje premoči imperijalistično izkoriščali druge narode, nikdar ne bodo prostovoljno izpustili svojega plena. Na dnu človeškega srca je demonska sila pokvarjene narave, ki drugega ne zna, kot da se v večnem uporu dviga proti duhovnim težnjam.

Prav na tej točki nam postaja pomen evharistije jasen. Naravno snov kruha in vina vzame Bog v svoje vsemogočne roke, ji vzame naravno bistvo in ga nadomešča z božjo podstatjo. To spremenjeno bitnost sprejme človek vase in se polagoma tudi v svoji duševnosti zliva s Kristusom v eno. Začne misliti, žetiti, delati kakor Kristus in govori s sv. Pavlom: Nisem več jaz, ampak Kristus je v meni. S tem postane v resnici Kristonosec, drugi Kristus, ki drugače misli in hoče kakor prej. Ker pa Kristus ne dela nobene razlike med ljudmi in je vsem pristopen, postanejo vse službe, vsa me-

sta, vsi sloji, vse osebe svete, elitne, božanske, ker v vseh deluje Krist. Razne službe so le spreminjaljoče se oblike od Boga hotenega dela in nimajo na sebi nobene samobitne večne vrednosti. Ni pa spet nobeno delo, nobena služba, noben stan tako neznamenat, da bi ne mogel v njem zrasti cel mož, cel značaj, svetnik. V evharistiji nam je Bog odprl pravi vrelec nadnaravnih zdravilnih sokov, nadnaravnega radija, ki poživlja in utrjuje oziroma z nadnaravno kemijo preustvarja celice naše duše v nadnaravni organizem.

Novi rod, ki bo prekvašen z božjo krvjo v evharistiji, bo potegnil jasno črto med resnico in zmoto in bo izvedel ločitev duhov; odklanjal bo kompromisarstvo in polovičarstvo v načelnih stvareh, ker se zaveda, da samo jasna odločnost vodi k boljši bodočnosti.

Novi rod bo vedel in znal služiti Bogu in narodu, ne pa sebi. Podobe kruha in vina so same na sebi brez pomena, ampak služijo samo kot odevalo božje realnosti v božji evharistiji, tako naj človek služi zgolj le Bogu in ne sebi. Saj je Kristus, v katerega naj se spremenimo pri obhajilu, prišel na svet, da služi svojemu Očetu in nam: Propter nos et nostram salutem — zaradi nas... Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, ampak da bi on stregel in dal odkupnino, svoje življenje za mnoge (Mt 20, 28).

Naša stalna prošnja, ki hočemo biti evharistični križarji, je: Gospod, daj, da služim! Podreditev disciplina, skupni interesi, Kristusova čast so ideali, s katerimi gremo na kongres.

Neizmerno veselje pluje v nas, izvirajoče iz zavesti: Bog je z nami. Drugi se lahko sklicujejo na svoje naravne sile, na svoje delo, mi pa hočemo klicati: Emanuel, Bog z nami!

Nergačem v slovo.

Dragi tovariši, leto je pri kraju. Veliko dela je prav za prav za nami. Če se na koncu takole ozremo, smemo predrzno ugotoviti, da je celo ogromno. Ko smo spet prehodili en kolobar v večnem krogo-toku časa, je prav, da se malo spomnimo nazaj in da si ob spominih damo korajže za bodoče čase.

Ze takoj od začetka nam je bila usoda mila. Ponudila je hveležen predmet našemu udeleževanju. »Neki« so namreč ustanovili Stražo, glasilo katoliške akademske mladine. Nič bolj pripravnega ni za nas. Glasilo katoliških akademikov? Čemumu pa je bilo spet tega treba? Ali je res treba zmeraj kaj novega? Po našem mnenju bi bilo veliko boljše, da smo ostali akademiki vsi pod eno streho. V gneči in nejasnosti smo mi sicer izgubljali postojanke, toda izognili smo se vsakemu preklicanju. Idila pa je le bila: vsi smo bili zbrani okrog enega ognjišča, okrog ene skledice.

Mi smo naredili, kar je bilo v naši moči. Ustvarili smo veliko opozicijo, ki pride prav za prav z naše strani pri vsaki novotariji. Nerazporeženje proti Straži kot »izrodu nekaterih prenapetežev« iz lastnih vrst je bilo zadovoljivo.

Podpirajte pokret katoliške mladine!

Toda Straža je ostala. Kljub našemu nerganju je ostala. Pa smo rekli: ker že mora biti, pa naj bo. To se pa še ne pravi puške v koruzo vreči. Saj naš poklic ne pozna brezposelnosti. Dela je pri nas zmeraj veliko, ker je snovi za predelavo mnogo.

Straža je začela. Klestila je na levo in desno. Škandal! Da le more kdo na take ideje priti, da bo šel idilo razbijati! Idilo, ki smo jo uživali dosedaj. V opravičilo so navajali svojo borbenost. Nedorčni ljudje pa naj trpe zaradi njih borbenosti! Pritoževali so se nam zlasti komunisti. Tudi »Akidemski glas« je večasi zarentačil, kar se razume.

Zopet smo zagnali vrišč. Vsi naši lokali, vse predavalnice na univerzi, promenada, ples, odmori v gledališču, vse je bilo polno kritiziranja proti nepotrebnim novotarijam, ki jih dozdaj ni bilo in ki nam jih tudi v bodoče ni treba.

Pa vse nič ni pomagalo. Škoda! Nazadnje smo uvideli, da bo naš odpor zlomljen, da bo Straža ostala, ker je privezana na trdne stebre. Veter, ki ga je zagnala, se je spremenil v vihar, ki je začel pometati po prašnih naših dvorih...

Zdaj smo ob zadnji številki. Dela je bilo res veliko — a uspeha za nas skoro nič. Celotno nasprotno. Straža in stražarski pokret uspeva, se formira v protikomunistično kliko — spet nekaj nepotrebnega. Nekaj naših tovarišev nas je zapustilo, sicer prostovoljno. Bog ve, če še nam ne bo treba »prostovoljno« oditi. No, bomo že videli, kako bo. Sicer pa korajžo! Morda celo na svidenje, ko bo grozdje zorelo.

Naše ljudstvo je že zdavnaj združeno v eni sami enotni krščanski fronti. Le nekateri razumniki in polrazumniki iščejo nove, ker krščanske fronte ljudstva nočejo.

Evharistija in telesna kultura

Za katoličana ima tudi telo, materija svoj nadnaravni odrešitveni pomen in namen. Zato nudi prav katoliški svetovni nazor najboljšo osnovo za čim popolnejšo telesno kulturo. Manihejski dualizem, ki smatra telo za nekaj slabega, prokletega, v nasprotju do duha, je največje nasprotje katoliškega pojmovanja o razmerju duše do telesa. Človeško telo nam ni materia abominabilis, ampak materia consecrabilis. Tudi telo bo nekoč vstalo od mrtvih in bo deležno večnega poveličanja, tudi telo je deležno Kristusovega odrešenja, seveda le v zvezi z dušo in radi neumrljive duše.

»Kal nesmrtnosti« in »poročstvo vstajenja« pa dobiva naše telo že tu na zemlji v Evharistiji, v sv. Rešnjem Telesu. Tu je Kristus kot Bog-človek pričujoč tudi s svojim Telesom in pride torej pri sv. obhajilu z nami v neke vrste telesni kontakt. Kristus nam tu ni samo dušna hrana, ampak tudi nadnaravna telesna hrana, v kolikor temu stroh-ljivemu telesu daje s tem seme nesmrtnosti in poročstvo enkratnega vstajenja od mrtvih.

Čim pogosteje se torej kdo hrani v sv. obhajilu z Kristusovim poveličanim Telesom in Krvjo, tem bolj si s tem tudi svoje lastno telo pripravlja in nekako priljubljuje bodočemu njegovemu poveličanju.

Zato ima katolik tudi pred svojim telesom (ne samo dušo) sveto spoštovanje, s sveto distanco se

mu približuje in ga goji — ne samo radi njegove naravne lepote in vrednote, ampak predvsem radi njegove nadnaravne določenosti in namena. Tako dobi celo telesna kultura res neke vrste sakralni — krščanski značaj, a ne panteistično poganski značaj. Sport, kult telesa, moda niso sami v sebi slabi, v svojem bistvu so dobri, le duha, ciljev je treba dati krščanskih. Naša telesa so kakor vedno pripravljene svetoobredne prstene posode, ki teže po dopolnjenju in izpremenjanju. Tako moramo živeti, oblikovati svoje telo, da bo lahko Bog po naši besedi vsak dan izgovarjal nad njim posvečevalne, izpreminjevalne besede: materia consecrabilis Christi, s ciljem, ki ga je izrazil sv. Pavel: Ne več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kultura našega telesa bodi kakor vedna služba božja, stalno obredno razpoloženje, vedno povzdigovanje, v katerem si odgovarjata ponižnost človeške besede z veličastnostjo božje Besede:

Telesa pregiblujemo določno in obredno kakor duhovniki med petjem, vsaka stran je igriva, ponižnost in veličastnost si odgovarjata« (E. Kocbek, Zemlja, 92).

Da pa bo v naših žilah res zaplala božja Kri, da se bodo naše mišice uklonile božji sili, utrip našega srca združil s sreem učlovečene Besede, zato nam je treba pogoste združitev, komunikacije z njegovim Telesom in Krvjo v sv. obhajilu.

Slov. dij. zveza je prejela od »Pax Romana« sledeče pismo:

V teh dneh, ko gledajo katoličani vseh dežel na Ljubljano, kjer se vrši veliki evharistični kongres za Vašo deželo, Vam hoče tudi »Pax Romana« poslati ta kratki pozdrav. Vemo, da so Vaši študenti v odlični meri sodelovali pri pripravah na kongres. Želimo Vam najobilnejšega božjega blagoslova in mnogo uspeha, ki naj tudi močno vpliva na življenje katoliškega dijaštva.

Za počitnice rabte dobre čevlje!

Dobite jih pri |

Karolini Treo

trgovina s čevlji

Pogačarjev trg

Akademiki popust!

drugod

Osnovanje internacionalnega sekretarijata katol. akademskih organizacij v Belgiji. Da bi se zagotovilo sodelovanje vseh velikih belgijskih katoliških organizacij v Pax Romani, se je pred kratkim osnoval internacionalni sekretarijat, h kateremu pripadajo razen FBEC (Fédération belge des étudiants catholiques) — ustanovnega člana Pax Romana — tudi Univerzitetna katoliška mladina, Univerzitetna katoliška ženska mladina in Aucam.

Londonski katoliški študentje in osnovanje katoliške stranke v Angliji. Društvo katoliških študentov na londonski univerzi in katoliška zveza Ekonomskega inštituta nista soglašala zaradi organizacije katoliške stranke v Angliji. Zadržani so poudarjali, da bi mogla katoliška stranka združiti vse angleške katoličane v močno akcijo, ki bi koristila prizadevanju za nov družabni red, kateri je neobhodno potreben. Skupen nastop katoličanov bi imel v pogledu na vprašanja sedanjega časa več vpliva kakor deklaracije posameznikov. Studentje londonske univerze pa so izjavili nasprotno, da bi bila taka akcija neprevidna in v formalnem protislovju z mnenjem cerkvenih avtoritet. Še več: iz tega bi sledile nevarne napetosti med angleškimi nazori. Končno pa manjkajo sredstva, ki bi zagotovila uspeh. To mnenje ni prodrlo. Na vsak način pa se opaža velika živahnost angleške katoliške mladine.

Dokument o verskem preganjanju. »The Queen's Work«, velika revija marijanskih kongregacij v Združenih državah, ki izhaja v preko 80.000 izvodih, prinaša zelo zanimive dokumente o verskem preganjanju v Mehiki in poziva, naj se Mehika bojkotira.

Ameriški katoliški študentje in pater Coughlin. Po vsem svetu je že znana socialna kampanja, ki jo vodi pater Charles E. Coughlin po radiju in pismih. Velika večina ameriških študentov odobrava njegovo delo in je sklenila, da bo začela voditi po vzoru njegove »Union Nationale« tudi katoliška akademska mladina podobno gibanje.

Evharistija in svetovni mir

Evharistično gibanje mora postati odločilno za utrditev svetovnega miru.

Po miru hrepeni dandanes vse človeštvo. Neštete mednarodne konference, veliko ogrodje Zveze narodov — vse hoče služiti miru. Radi pripoznavamo vsem tem prizadevanjem večjo ali manjšo mero dobre volje in idealizma. Če ni pravih uspehov, je krivo pač to, da so težave prevelike. Utrditev svetovnega miru je res tudi politično in pravno vprašanje, toda ni s a m o t o. Zadnji vzroki so globlji. Resničen je pač izrek apostola sv. Jakoba: »Odkod boji in prepiri (bella et lites) med vami? Ali ne od tod: iz vašega poželenja, ki se vojskuje v vaših udih?« (4, 1.)

Greh je oni zadnji vzrok, ki ruši mir. Mir namreč ni nič drugega, kakor harmonija medsebojnih upravičenih interesov neke skupnosti. V začetku človeške zgodovine je izvirni greh porušil mir med Bogom in človekom. Človeku se je zatemnilo spoznanje, oslabela mu je volja. Razumljivo je bilo, da je greh kmalu rušil tudi razmerje med soljudmi (Kajn—Abel), mir med stanov (razredni boj), med narodi in državami. Zopetna in čim najbolj popolna orientacija človeštva nazaj k Bogu more biti edina Arhimedova točka, ki bo človeštvu zagotavljala trajen mir.

Zato se obračajo v evharističnih dneh naše oči s tem večjim zaupanjem do Gospoda v sv. Rešnjem Telesu. Saj je to On, ki je na prvi krščanski veliki petek v strašnih mukah priboril človeštvu največji mir — odpustanje božje in s tem mir med Bogom in človeštvom. V tabernaklju in pri obhajilni mizi nas pričakuje, da bi nas prešinil s Svojo milostjo. Na betlehemske poljane so angeli oznanjali pastirčkom Njegovo rojstvo kot pričetek miru za

človeštvo, toda miru, ki izvira iz slave božje, ki jo mora človeštvo izkazovati Bogu-Stvarniku.

Uspešno delo za svetovni mir zahteva zato resnične poglobitve krščanskega življenja v posameznikih, v družinah, stanovih, narodih in državah. Zahteva obilne molitve za mir, zahteva velike evharistične vneme.

V evharistični šoli se učimo vseh onih kreposti, katerih pomanjkanje povzroča veliko sporov in sovraštva.

Stvarnik in Odrešenik naš biva pod podobo kruha. Reven se je rodil, v popolnem uboštvu je visel na križu, toda še neprimerno bolj se poniža, ko si privzame podobo kruha — da nas osreči. Ali ne bi bili srečnejši, ako bi si pogosto predočili ponižnost in ljubezen do uboštva, kakor jih nas uči Gospod!

V sv. Rešnjem Telesu pričakuje Gospod ves človeški rod. — Zanj ni razlik bo bogastvu, izobrazbi, narodnosti, rasah — vse pričakuje. Zdi se, da se prav nikjer na svetu ne pokaže skupnost otrok božjih tako jasno, kakor pri sv. Evharistiji. Tu je tudi pravir resnične krščanske demokracije.

Višek sv. Rešnjega Telesa pa je ljubezen. Ne gre morda za ljubezen, ki bi hotela nagraditi za sluge, ali že prejeto ljubezen. Ne, tu triumfira najčistejša altruistična ljubezen. Ljubezen, ki odpušča, ki osrečuje, ki blagoslavlja. Tu zažareva ljubezen, ki je v njenem žaru izginila nekoč tisočletna krivda človeštva.

Ako si priznamo, da človeštvu najbolj manjka resnične, požrtvovalne in plemenite ljubezni in da je to pomanjkanje glavna zapreka do miru, tedaj nam bo tudi jasno: le evharistično gibanje nam bo dalo trdnih temeljev za trajni svetovni mir.

Evharistija in naš pokret

Zivljenjsko okolje, ki nas obdaja, nas je tako zelo poplitnilo, da se le redkokdo poglobi v pomen Evharistije. Kakor smo že ponovno napisali, živi skoraj v nas vseh predsodek, češ pogostno ali morda celo dnevno sv. obhajilo je za tercijalke, ne pa za mladega fanta. Iz tega zveni neki strah, da ne bi večkratno sv. obhajilo moške narave razorožilo močatosti, odločnosti in moža odmaknilo od sveta in življenja. Ta strah odvrča moža in fanta od večkratnega, morda dnevnega sv. obhajila. Prav v tem je največja pogrška.

Ali pa si sploh moremo misliti mladino, ki zatrjuje, da je katoliška, da je včlenjena v katoliški pokret, pa se izogiba krščanskega središča, vira krščanske obnovitvene moči — Evharistije? Ne! Katoliški pokret, katoliška mladina, katoliški fant mora zajemati moči v Evharistiji! Ni drugega študentca, kjer bi mogel za katoliško dejavnost dobiti sil. Kam naj opremo naše katoliško obnovitveno delo, kje iščimo pogona in zaleta za naš apostolat? Kristusov nauk je božji nauk, samo naravna sredstva za njegov prodor in zmago ne zadostujejo! Prejem sv. obhajila je združitev s Kristusom, z Njim, katerega nauk nosimo in razširjamo. To spoznanje pa, če smo res katoliški, nas mora z nepremagljivo nujnostjo gnati k sv. obhajilu. Sicer smo polovičarji, udarniki brez udarne moči, borci brez orožja.

Evharistija je sredstvo za katoliško udejstvovanje. Če tega ne razumemo in dejansko ne upoštevamo, se sami postavljamo v isto vrsto z drugimi, zgolj človeško-svetnimi tokovi. Potem smo le eden izmed mnogih svetnih tokov. Naci-

jonalistična in komunistična borbenost se dobi z zavestjo fizične moči in številčne sile. Njih dejavnost je zmagovita na osnovi prevarjenja drugih, nasilnega pogaženja nasprotnika, hinavstva v borbi. Na te osnovi mi nujno podležemo, tu je vedno močnejši vsak drugi pokret, ker mi ni treba izbirati sredstva. Če ostanemo mi zgolj na osnovi naravnih sredstev, je bitka za nas že v principu izgubljena. Katoličani smo zmagoviti le s pomočjo nadnaravnih sredstev, ki nam nadomeščajo ono, kar drugi z neupoštevanjem morale in poštenosti v borbi imajo. Vera v božjo oporo in pomoč je nam nujna. Zato opazamo, da katoličani, ki niso razumeli osrednjega vira krščanstva in zato niso svoje dejavnosti oprli nanj, temveč ostali zgolj na ravnini naravnih sredstev, izgubljajo, izginjajo s pozorišča življenjskega dogajanja. Povsem umljivo! Nasprotno pa vidimo, da mladi katoličani v Belgiji, Španiji in Franciji, ki so svojo dejavnost naslonili na središče krščanstva — na Evharistijo, zmagujejo na vsej črti. Kajti Evharistija je še močnejša v borbi kot nemoralna.

Saj je tudi že pri nas n. pr. na univerzi podobno. Z orožjem laži, hinavstva se mi boriti ne moremo! To orožje je privilegij brezbožnih, protikršćanskih sil. Naš privilegij pa je krščanska doslednost, samozavest in odločnost, ki jo črpamo iz dnevnega sv. obhajila in intenzivnega duhovno-verskega življenja. To je osrednji vir naše moči, udarnosti in zmagovitosti. To moramo razumeti, sicer smo boj izgubili. Proti najmočnejšemu orožju Antikrista moramo

mi uporabljati najmočnejše orožje — Kristusa samega.

Zato je osnova vsemu našemu pokretu, vsej naši dejavnosti, vsaki naši posamezni akciji na kateremkoli področju Evharistija. To je edini močni, zmagoviti, borbeni katolicizem naših dni. Dnevna združitev s Kristusom nas bo edina napravila sposobne, zamotano življenje jasno spoznati, pravilno in uspešno se

boriti in končno — zmagati povsod, navseh področjih danes poganskega in nekrščanskega življenja.

Evharistija je vir katoliške doslednosti, aktivnosti in zmage! Evharistični kongres, posebno za naše akademsko stanovsko zborovanje na univerzi naj vso slovensko akademsko mladino o tem prepriča!

Beseda abiturijentom in abiturientkam

Pozdravljamo vas, fantje in dekleta, in vam čestitamo. Pozdravljamo večino izmed vas kot svoje nove tovariše in tovarišice, ki vas bo jeseni sprejela slovenska univerza in vas vzgajala — Bogu v čast in domovini v korist.

Cestitamo vam, da ste v vztrajnostjo in trudom dosegli srečen konec, ki ste mislili nanj osem let.

Za vami je kos lepega življenja. Zmerom se boste spominjali na ta čas, kajti nikdar več se ne bo vrnil. Vsa disciplina, ki ste jo včasih s težavo prenašali, vse težke ure v šoli in vse drobne neprijetnosti — vse boste pozabili in kmalu se vam bo tožilo po tovarštvu in povezanosti, ki vas je družila v isto let.

Za vami je čas, ki vam je oblikoval značaj in nazor.

Na univerzi je svoboda. Vendar tudi svoboda zahteva močnih, preizkušenih ljudi. Vemo, vi ste se okrepili in prepojili z duhom svojih društev, kjer ste vsaj po večini bili. Doslej ste živeli mirno, posebnih svetovnonazorskih trenj ni bilo med vami. Na univerzi, boste videli, je vse opredeljeno in tekmuje in se bori za zmago svoje ideje.

Brez dvoma čutili, v kako težkem času živimo. Morda prav zato delate trdne sklepe, da boste najvišji studij čimprej dovršili in da se boste izogibali vsega univerzitetnega življenja, ki ne bi bilo z vašo stroko v najožji zvezi.

Imate pa tudi dolžnosti napram svojemu bližnjemu, napram narodu. Ne bi bilo niti prav niti častno, da bi stali ob strani, ko živimo v težki prehodni dobi med trhlo preteklostjo in obrisi novega življenja.

Vabimo vas na bližnji kongres.

Pridite tedaj v belo Ljubljano vsi: iz Maribora, Ptuja, Celja, iz Kranja, iz Novega mesta in Kočevja! Videli boste tisoče in tisoče našega vernega preprostega ljudstva, kako bo izpričevalo svojo vero. In če je kateremu izmed vas obledela podoba Stvarnikova v duši, vam jo mora Njegov triumf vrniti še svetlejšo. Spoznali boste: edino veren človek bo razumel do kraja težave teh tisočev, on bo zanje lahko največ storil. Kajti v njihovih srečih in v njegovem bo kraljeval isti Kristus.

In jeseni:

vatimo vas v svoje katoliške vrste. Pridite spočiti, močni, delavni in vztrajni! Veseli vas bomo mi, vesel vas bo narod, vesel večni Kralj. Nam v pomoč, narodu v korist, Njemu v slavo boste žrtvovali nekaj časa in sil.

Tega se nadeja

slovenska katoliška akademsko
mladina.

Prvo leto zaključujemo. Nakazali smo svojo pot: katolicizem, globok in dosleden, nam je osnova vsega. Naša borba gre za slovensko ljudstvo in njegovo bodočnost. Proti židovsko-kapitalistični boljsevizaciji kulture se borimo za pravo krščansko ljudsko kulturo. Proti kapitalizmu in proti komunizmu hočemo federativne korporacije delovnih stanov kot naravno upravičene nosilke gospodarskega življenja. Proti dozdevni ljudovladi in proti absolutističnemu etatizmu se borimo za krščansko ljudsko državo! V tem je naša edina bodočnost.

Naše zveze z mednarodnim katoliškim svetom

(Kongres slovanskega in evropskega katol. izobraženstva v Pragi in v Bratislavi na Češkoslovaškem.)

Naše dijaštvo in katoliško starešinstvo je kot predstavništvo narodno najbolj aktivnega in najvišjega dela po vojni stopilo v zveze z mednarodnim katoliškim svetom. Kot predstavnika samostojne narodne individualnosti slovenske sta vstopila v mednarodno federacijo katoliških akademskih organizacij Pax Romana, ki ima sedež v Švici ter predstavlja najvišji forum katoliškega dijaštva oziroma starešinstva v Evropi. Obenem je prav naše starešinstvo in dijaštvo izredno aktivno sodelovalo pri

ustanovi slične slovanske katoliške federacije, ki je predlaskim dobila svoje dokončno ime Slavica Catholica, organizatorično in idejno pa ji je dal temelj prav slovenski kongres v Ljubljani l. 1930. Slavica Catholica je federacija, ki združuje avtonomne slovanske katoliške akademsko in senioratske zveze posameznih slovanskih katol. narodov (ne držav!) v višjo enoto. Člani Slavice Catholice so sedaj Čehi, Slovaki, Ukrajinci, Poljaki, Hrvati in Slovenci, torej vsi katoliški slovanski narodi. Po

Jubilej katoliških studentov v Dublinu. Katoliški študentje dublinske univerze so opravili v marcu velike svetloletne jubilejne svečanosti. Udeležilo se jih je preko 1500 studentov s profesorji na čelu. Posebno so poudarjali svoje poslanstvo, ki ga imajo kot potomci velikih irskih učencov in svetnikov.

Kolumbija docet! Center katoliške mladine v Medellinu, ki obstoja že 22 let, vrši znamenito socialno akcijo. Organiziral je delavske krožke, ki štejejo osamo v provinci Antioquia 22.000 članov. Njihov tednik »Katoliški delavec« ima 15.000 naročnikov. L. 1934 so člani tega centra, v katerem so skoraj izključno mladi akademiki, napravili 250 predavanj. Center aktivno sodeluje pri velikem katoliškem dnevniku Kolumbije »La Défense«.

GEC (Groupe des Etudiants Catholiques) v Nancyju prireja vsako leto počitniški tečaj za inozemske dijake, ki se žele naučiti francoščine. Na pobudo te organizacije prireja jezikovne tečaje univerza v Nancyju. Organizacija nudi gostom vso oskrbo v lastnih prostorih, za kar je treba plačati mesečno 500 frankov (1500 Din). Tečajji se vrše od julija do oktobra.

Salzburger Hochschulwochen se bodo vršili letos že petič v času od 6. do 25. avgusta. Visokošolski tedni so prvi začetek popolne katoliške univerze v Salzburgu, posvečene sv. Trojici. Univerza, ki je bila s posebnim zakonom že ustanovljena lansko leto ter uživajo njeni absolventi enakopravnost z onimi, ki študirajo na državnih univerzah, še ne delajo v vsem obsegu. Zaenkrat ima le popolno teološko fakulteto, od drugih fakultet pa delujejo le posamezni inštituti. Izpopolnjevala se bo polagoma, ko bo zadostno oskrbljena s sredstvi, ki jih zbira že nad 50 let v ta namen Kath. Universitätsverein. Kljub temu, da je na pre. univerza že sedaj s knjižnimi zakladi mnogo bolj oskrbljena kot naša, je razumljivo, da se v stvarih, kjer gre res za velike vsote in to zbrane s prostovoljnimi darovi, ni prenegliti.

Predmet visokošolskih tednov, ko ta mlada katoliška univerza deluje takorekoč v polnem obsegu, so vsako leto predavanja, izbrana iz treh skupin: teološke, nato pa še dveh iz ostalih strok znanosti, letos iz filozofske in juridične. Tako izredno zanimiva ter aktualna predavanja, kakor znameniti predavatelji bodo gotovo privabili tudi letos izredno število obiskovalcev. Čeprav ima univerza v Salzburgu največji pomen za nemške katoličane, bi rekli, da ni skoraj nič manj pomembna za nas kot njihove najbližje sosede. Prav to postojanko smatrajo Nemci kot okno na vzhod, kakor je pred leti izjavil kardinal Faulhaber, in je gotovo, da bi bila prav taka institucija, do katere ne bi nikdar mogle strasti dnevnih borb, najuspešnejša vez dveh kultur ter pot k zblizanju dveh narodov. Pa v skrajnem slučaju, če bi tudi ničesar tega ne bilo, ne more nam škodovati, če se tudi pri Nemcih nekaj naučimo, vsaj njihove silne delavnosti in njihovega velikega zagona. Treba je, da jim sledimo pri izvajanju njihovih ngerov od vsega začetka, sicer jih ne bomo nikdar dosegli.

Predavanja bodo obravnavala v teološki skupini: mistično teologijo; v filozofski: zgodovino kulture in religije nastajajočega krščanskega zapada; v juridični: naravno in ljudsko pravo.

Nekaj znamenitejših predavateljev:

Dr. Paul Simon, bivši profesor na univerzi v Tübingenu, bo imel glavno predavanje »Moderni religiozni in teološki tokovi in Cerkev«.

V teološki skupini: Dr. W. Oehl iz Freiburga v Švici; Dr. P. A. Mager O. S. B. iz Salzburga; Slovenec privatni docent Dr. Rudolf Jagodič z Dunaja; Dr. P. A. Gemelli, rektor kat. univ. v Milanu, in drugi.

V filozofski skupini: univ. prof. dr. Erik Peterson iz Rima, A. Dempf iz Bonna, Dr. Oskar pl. Stalecki iz Varšave, P. Ivan Kologrivov S. J. iz Pariza.

V juridični: Dr. J. Santer z Dunaja, Dr. H. Trimbom iz Madrida; škof dr. A. Hudal iz Rima in drugi.

Kdor želi podrobnejših informacij o potovanjih na zgoraj omenjene prireditve, ali perspektiv, naj se obrne na Slov. dij. zvezo, Miklošičeva c. 5, Ljubljana.

Kemično snaženje oblek,

pranje in svetlolikanje
perila

Fr. Šimenc
Kolodvorska ulica 8

Sprejemališče:
Knaflijeva ulica 2

FILM

Film je danes skoro najmočnejše sredstvo za širjenje idej, ki so aktualne v sodobnem svetu. Film mnogo bolj vpliva kakor tisk. Mislimi nam da število oseb, ki po vsem svetu obiskujejo kino — saj znaša 700 milijonov na teden. Prav stalnih obiskovalcev kina je 250 milj. na teden, od teh 125 milj. mladine izpod 25 let.

Moči in vplivu, ki ga ima kino na moralo, kriminaliteto in sploh na duševnost mladine, je treba posvečati kar največjo pozornost. To je v preteklem letu poudaril tudi papež Pij XI. ob priliki avdijske zastopnikov filmskega tiska iz vsega sveta, ki so zborovali v Italiji. Papež ni prikrival težkih skrbi, ki mu jih že dalje časa povzročata kino z ozirom na žalostne posledice, ki jih ima slab film na krščansko in naravno moralo. Neki nemški pridigar pa je označil kino kot cerkev modernega sveta.

Problem filma je za krščanstvo izredno težak. Katoličani v filmski produkciji sploh ne eksistiramo. To dejstvo je za nas zelo porazno, ker ne pomislimo, da ni preveč rečeno,

reslucijah ljubljanskega kongresa je namen te federacije katol. slovanskih akademskih izobražencev: a) razvijati na podlagi katolištva individualne slovanske vrednote in tako uveljaviti slovanski element v evropski kulturi in b) prizadevati si za versko obnovo slovanskega izobraženstva in slovanskih narodov v duhu katoliške akcije in Cirilmetske ideje.

Obe ti dve federaciji katoliške inteligence, prva mednarodna, druga slovanska, imata letos kongres v ČSR. Kongresa, ki se vršita istočasno v zadnjih dneh avgusta in prvih dneh septembra, in sicer v Pragi, središču Čehov, ter v Bratislavi, središču Slovakov, ter na Velehradu, slovanskem zbirališču, bosta deloma manifestaciji, še bolj pa delovni konferenci, ki naj skušata v medsebojnem razgovoru in v referatih pregledati delo katoličanov, zlasti izobražencev na svetovnem polju, poiskati smernice za novo delo ter obenem navdali navzoče z novim optimizmom, ki ga naša doba tako duši.

Obtožnica

Ze mnogokrat smo v našem listu odločno in odkrito analizirali in ugotavljali krute posledice, ki jih povzročata na slovenski zemlji moderni kapitalizem v gospodarskem in socialnem, pa tudi v moralnem oziru. Danes hočemo naše ugotovitve strniti v pregledno vrsto, ki naj predstavlja eno samo veliko obtožnico. Dviga jo v imenu vsega naroda slovenska katoliška akademska mladina proti zlati kliki.

1. Razen enega polindustrijskega objekta (delavska žebljarska zadruga v Kropi, ki jo je organiziral rajni J. E. Krek) je vsa industrija na slovenskem ozemlju v rokah posameznikov in organiziranih družb kapitalističnih magnatov.

2. Na vseh večjih industrijah je poleg zgoraj omenjenega dejstva še v pretežni meri udeležen tuj (židovski, nemški, francoski, češki) kapital. Dobički gredo ven!

3. Plače delavstva so sramotne. Ne določujejo se niti po stvarnih možnostih, niti na podlagi dogovorov med kapitalom in delavstvom, temveč po diktatu kapitala. Tudi, ako razmere pritirajo do štrajka, se mora ukloniti delavstvo.

4. Kapital ima najetih minimalno število delavcev. Ob konjunkturi si pomaga z nadurami, produkcijo povečuje z racionalizacijo obratov. 100 tisoč slovenskih ljudi pa preklinja, obupuje, životari v neprosto voljni lenobi, propada telesno, duševno, predvsem pa moralno, ker zanj ni dela.

5. Kapital je upropastil slovensko obrt. Dejstvo je, da so ljudje tudi danes obuti in oblečeni, a čevljarji so brez naročil, samo še krpajo, in krojači skoraj samo še popravljajo. Kapital si je osnoval »Bafo«, »Tivar«, »Soko« itd. Tu je tipičen primer nesocialne racionalizacije, ki ni uravnana po resničnih stvarnih, še manj po socialnih prilikah, temveč pomeni napredek zgolj v abstraktno-tehničnem območju. Taka racionalizacija ne prinaša sreče, četudi bi omogočila zaposlitev vseh ljudi (dejansko je ravno nasprotno), ker vodi od gospodarske samostojnosti k sistematični proletarizaciji množic. To je oni materijalistični tok »industrializma«, ki ga v neki meri obožujeta kapitalizem na zapadu in boljše vizez na vzhodu.

6. Kapital je zrušil našega kmeta s tem, da je zavrnil razmah njegovega združništva, predvsem

Na kongresu Slavie Catholice bo imel referat o praktičnem sodelovanju slovanskih katoliških narodov na polju verskega zedinjevanja msgr. dr. Fr. Grivec, koreferat pa Hrvati. Ostali člani bodo govorili o temah: Poljaki o delu na polju kulturnega sodelovanja, koreferat Ukrajinci, ter Čehi o delu na socialnem polju, koreferat Slovaki.

Oba kongresa obetata, da bosta dostojni manifestaciji katoliške mednarodne in slovanske skupnosti ter da bosta rodila praktične uspehe za mednarodno katoliško sožitje in za slovanski svet.

Praga in Bratislava vabita. Slov. akad. starešinstvo ter Slov. dij. zveza bosta po možnosti poslali na oba kongresa kar najštevilnejšo delegacijo. Nudi se prilika, da vidimo čehoslovaško republiko, zlasti glavna mesta, navežemo realne stike s Slovani, pa tudi z mednarodnim katol. svetom. Podrobnejša poročila (bodisi o programu bodisi izdatkih in potnih stroških) bo objavilo pravočasno dnevno časopisje.

Slovensko dijaštvo mora pokazati moč tudi v svetu.

pa povzročil propad našega kreditnega združništva. Zato kapital ne dopusti, da bi kmet dobil svojo stanovsko zbornico, ker bi potem kmet, ki predstavlja ogromno večino prebivalstva v državi, utegnil kot najmočnejši organizirani faktor doseči kapitalu nezaželjeno pravilno razmerje med tržno vrednostjo industrijskih in kmetijskih pridelkov. — Agrarni, veleposestniški kapital se upira pravični agrarni reformi.

7. Propad kmeta onemogoča rešitev skoraj brezupnega položaja viničarjev in poljskega delavstva.

8. Polom kapitalističnih bančnih koncernov in eksport deviz v inozemstvu je upropastil množice malih vlagateljev.

9. Komu služijo naše Trbovlje, ki predstavljajo skoraj eno tretjino naravnega bogastva slovenske zemlje? Slovensko delavstvo je moralo v teh bogatih slovenskih rovih že ponovno z gladom protestirati proti tem vnebovpijočim krivicam!

Širite katoliški tisk!

10. Kdo ima v izkoriščanju domala vse kinematografe, da v njih z židovskim šundom moralno zastruplja ljudstvo ter ga onesposoblja za borbo proti sebi? Monopolni kapital s filmom ruši krščansko kulturo in moralo ter s psihološko preračunljivostjo v isti namen predvaja tudi boljše vize filme. Na račun ljudske morale filmski kapital bogati!

11. Kapital je po večini monopoliziran. Zato poljubno diktira produkcijo in cene.

12. Organizirani kapital umetno vzbuja nove potrebe in s tem na račun degeneracije širokih ljudskih plasti polni svoje žepe.

13. Izračunajte razmerje med koristmi kapitala in koristmi slovenskega delavskega, kmetijskega in obrtniškega ljudstva! In vendar je zemlja slovenska in vse delo na njej slovensko!

To obtožnico dvigamo proti kapitalu. V zadregi smo le glede naslova, kam naj jo vložimo.

Prava slovenska mladina more biti le krščanska, ker je krščansko naše ljudstvo, naša narodna kultura in življenje. Kar pri nas ni krščanskega, je slovenskemu ljudstvu tuje.

Novo življenje

1. Človeška družba je živ organizem. Zato država ni edina in absolutna družabna tvorba, temveč med vsemi le najvišja glava, ki združuje vse družabne ude v harmonično celoto.

2. Družina, občina, narod in poklicni stan so lastnopravni družabni udje, ki so jim pravice in dolžnosti — funkcije, dane iz lastne narave.

3. Zato mora dejanski družabni red, ako naj odgovarja naravni sociološki strukturi človeške družbe, temeljiti na tej odgovarjajoči decentralizaciji in samoupravi. Sistem formalne, številčno-mehanične demokracije, ki temelji zgolj na številčni masi, porazdeljeni v stranke, je naravni zgradbi človeške družbe nasproten, ker ne upošteva njenega naravnega organskega sestava. Absolutistični, državno-totalitarni sistemi (boljševizem, narodni socializem itd.) pa naravnost kruto zatirajo vse prvine naravno-organične družabne zgradbe (družabni udje nimajo samouprave!).

4. Ker je družba organizem, je država le ona vrhovna oblast, ki skrbi za urejenost in naravno ravnovesje med posameznimi družabnimi udi. Izvršuje pa le tiste neposredne družabne funkcije, ki že po naravi sami nesporno služijo vsem članom človeške družbe kot državljaniom brez ozira na pripadnost k eni ali drugi lastnopravni družabni edinici (n. pr. obramba države). V glavnem je naloga države zgolj subsidijarna. Kar že po naravi spada v delokrog manjših družabnih edinic in kar morejo te brez škode za občestvo same vršiti, tega naj si država ne lasti! (Gl. *Quadragesimo anno!*)

5. Nosilec kulturnih potreb in zahtev je narod; kultura je narodna svojina. Na področju kulture se vrši dejavnost v okviru narodne skupnosti. Kulturna skrb, kulturna politika je funkcija narodnega kulturnega sveta. (Posamezniki ne morejo biti lastniki kulturnih institucij [gledališč, kina], temveč le samopravno narodno telo in kulturno-prosvetne organizacije. Kultura ne sme služiti gospodarski in trgovski pridobitnosti. O vsem tem odloča narodni kulturni svet.)

6. Vzgoja je področje, ki je skupno družini, narodnemu občestvu in cerkvi. Te družabne tvorbe v ta namen sestavljajo poseben vzgojni svet.

7. Nosilec gospodarske dejavnosti, urejevalci produkcije je delovni poklicni stan vsake gospodarske panoge. Narod sestavlja svojo zaključeno gospodarsko celoto. Celotno narodno gospodarstvo vodi, družabne odnose urejuje in uravnoveša narodni svet vseh delovnih poklicnih stanov.

8. Industrija, kjer je delo najvažnejši produktivni faktor, naj se socializira: manjša naj preide v lastnino stanovskih združenj, večja v lastnino narodne celote (narodni svet delovnih poklicnih stanov). Le nekatera podjetja, ki so v enakem interesu za vso državno celoto, naj preidejo v lastnino države (centralni državni svet delovnih poklicnih stanov).

9. Poljedelsko produkcijo vodi organizirani kmetijski stan. Prodaja kmetijskih produktov in nakup proizvodnih vodstev naj se nasloni na kmetijsko stanovsko združništvo. Reforma kmetijskega dednega nasledstva naj se izvrši v tej smeri, da po potrebi več bratov skupno prevzame kmetijo, da ne pride do škodljive de-

litve kmetij na premajhne parcele. Viničarji in poljski delavci — ki sosedstavljajo kmetijski poklicni stan — naj dobe v lastno upravo primerne parcele (kjer to ni mogoče, pa primerno povišanje mezde), da jim je tako dana možnost za osnovanje družine. Na veleposestvih naj se izvrši smotrna agrarna reforma (porazdelitev v primerne parcele). Kot načelo naj na kmetijskem področju obvelja tip srednjih posestev, odgovarjajoče zemeljski strukturi posameznih predelov. **Kmetijska stanovska zbornica naj bo uravnalec celotnega kmetijskega gospodarskega razvoja.**

10. One gospodarske panoge, ki že po svoji naravi terjajo individualno delo, se naj organizirajo v obrti (n. pr. čevljarstvo, krojaštvo). Tehnični napredek in racionalizacija naj se na področjih teh panog usmeri v izpolnitev teh malih obratov. Industrija teh panog ne sme zasesti! Sploh se mora sistem industrijskih veleobratov iz naravnih razlogov omejiti le na one panoge, ki to po svoji naravi terjajo (n. pr. izdelava strojev, avtomobilov, traktorjev, vagonov itd.). Kajti sistem veleobratov je že sam po sebi le neko »nujno zlo«, ker v socialnem oziru vodi od gospodarske samostojnosti k proletarizirani gospodarski nesamostojnosti. Meja med naravno in strokovno upravičenostjo industrijskih veleobratov in obrtnih malih obratov se mora točno določiti. Vedno morajo biti pa socialni oziri močnejši od abstraktno-tehničnih.

11. Prodaja se naj v načelu prenese na proizvajalca samega oziroma na produktivne stanovske zadruge. Upravičen tip poklicnega trgovca — neproizvajalca, zgolj posredovalca med producentom in konzumentom je le trgovec na deželi, ki posreduje one produkte, ki bi jih moralo ljudstvo sicer nabaviti v mestu.

12. Kredit naj se organizira izključno v okviru stanovskega kreditnega združništva.

13. Nastanek kapitalističnih družb (akcijskih, Holding-družb, trustov, kartelov, koncernov) mora biti že v principu izključen!

Borimo se za novo, človeka in njegovega dostojanstva vredno življenje proti nenaravnosti in modernemu suženjstvu v kapitalizmu, komunizmu in v vsakem etatističnem absolutizmu!

Zahtevamo naravne pravice za posameznika in vse socialne ude človeške družbe. Proti absolutizmu in anarhimizmu hočemo organizirano svobodo!

Ljudstvo mora biti udeleženo v upravi in vodstvu vseh panog družabnega življenja. Zato zahtevamo samoupravo vseh naravnih družabnih edinic!

Proti privatnemu kapitalizmu, proti državnemu kapitalizmu komunizmu in nacionalnega socializma, proti fašizmu hočemo federativne korporacije delovnih poklicnih stanov kot nosilke gospodarskega življenja!

Hočemo novo življenje, v katerem neurejenost in profinaravnost socialnih in gospodarskih ustanov in naprav ne bo ovirala rasti krščanske kulture in morale!

Hočemo krščansko ljudsko državo!

če pravimo, da je vprašanje filma vprašanje krščanstva. Saj film usmerja neštete množice ljudi, mnogim je poleg morebitnih časopisnih novic edina *duševna hrana!* Sedaj pa poglejmo! Samo 5% filmov, ki jih izdelajo veliki filmski centri, je nenapadalnih, s čimer se seveda ne moremo reči, da so krščanski. *Vsa druga produkcija je krščanstvu sovražna.*

Trenutno obstojajo štiri velika središča za filmsko produkcijo, in sicer Hollywood, Pariz, Berlin in Anglija.

Katoličanom ne zadoščajo zgolj take metode, ki bi slabe filme obsojale in jih prepovedovale, pač pa moramo za izboljšanje filma aktivno sodelovati. Gre zato, da ta splošna ljudska zabava ne vpliva na duhovni razvoj ljudstva zgolj negativno, ampak da ljudstvu *pozitivno* posreduje moralne in kulturne vrednote! S tem ne zahtevamo izključno verskih filmov, ampak hočemo le to, da kino nudi ljudstvu dostojno in moralno brezhibno zabavo. Popolnoma zgrešeno in dvakrat graje vredno je to, da filmska podjetja iz zgolj gobičarskih vidikov na stroške ljudskega moralnega kapitala s svojo produkcijo računajo na najnižje instinkte ljudstva. Moralno globoko zasidrano ljudstvo se mora temu upreti.

Katoličani moramo ustanoviti ali lastno filmsko središče ali pa dobiti vpliv na eno izmed obstoječih.

To vprašanje ni zgolj zadeva duhovščine, ampak eminentna zadeva katoliških laikov, ki se ne morejo zlahka izmakniti odgovornosti, ki jo v tem oziru imajo. To velja posebno za velike katoliške narode.

Film je star 40 let. Da je tako slab, je vzrok ta, da smo bili tu katoliški 40 let odsotni. Treba se bo zganiti!

Slovenska katoliška akademsko mladina je odločno nastopila proti filmu *Živele žene*, ki ga je predvajal elitni kino Matica. Razlogi, ki so gnali to mladino do takih korakov, so podani v gornjih načelnih mislih o kinu in njegovem pomenu. Pripomnimo naj le še to, da je argumentacija *Jutra*, ki pravi, da ta film ni predvajal drugega kot prizore iz kopalnice in da zaradi tega ni bolj nemoralen kot kopalnica, popolnoma zgrešena. Vsak narod, vsaka doba je kopalnica unaknila iz javnosti in jih zakrila pred njo. Kopalnice nimamo zato, da služijo kot gledališča vabljenu občinstvu, ampak da v primerni in dostojni obliki dajo ljudem priliko za kopanje, kakor to zahteva higijena.

ZKD, družba za eksploatacijo nacionalne in marksistične kulture, nam je v svojem kulturnem udejstvovanju zopet serviral »kulturni« film *Tihi Done*. Spolzka vsebina: svobodna ljubezen, zakonolomstvo. Pa nežna, nedolžna bitja, ki so z napetimi očmi sledila filmu! Kaj mislite, gospodje okoli ZKD, kakšne sardove bodo rodili taki filmi? Ali naj film, ki na surov, primitiven, židovsko-framasonski način rešuje probleme zakona, vzgoji in vzgaja našo mladino moralno močne, dobre državljane? In nikar potem ne blatite mladine po svojem časopisju, češ da je vandalska, da nima nikakega smisla za lepoto, da ji ne gre drugega po glavi kot zabava in sport. Da, da ZKD, mea culpa, mea ma-

Četrta božja zapoved nam ukazuje tudi ljubezen do domovine in naroda, iz katerega smo izšli.

Federativne korporacije

Dom in svet« III, šte. 5, ima uvodnik o novem gibanju francoske mladine, ki ga je napisal Edvard Kocbek. Člankar lepo razvija poglede na mladi francoski rod. Osrednja ugotovitev uvodnika je, da živi sodobna francoska mladina izven tradicionalnih francoskih okvirov »levica«-»desnica« in da je skupna poteza novih pokretov t. zv. revolucijonarni personalizem — močno teženje, ki gre »predvsem za brezobzirno prenovitev celotnega človeka in za na novo urejen svet, pri čemer obrača posebno pozornost prezrti in neizrabljeni bitosti duha. Gibanje je usmerjeno proti individualističnemu materijalizmu liberalizma, proti kolektivističnemu materijalizmu komunizma in proti lažnivemu spiritualizmu fašizma.

Najvidnejši in najpomembnejši skupini tega novega gibanja se zbirala okoli revij *Esprit* in *L'Ordre nouveau*. Pri obeh revijah so aktivno in vodilno udeleženi mladi katoliški kulturni delavci. Kocbek nas tako-le seznanja s tema revijama in krogoma okoli njiju: »Če je *Esprit*jeva ideologija razvita bolj v duhovni smeri, je njihova (*L'Ordre nouveau*) zato v družabni smeri, zlasti v politično-socijalnem področju. Svojo dejavnost usmerjajo v ločitev zdravega domoljubja od nasilnih imperijalizmov, kar hočejo doseči v federalistični decentralizaciji, ki naj jo nosi stanovska korporacija. Priznavajo omejeno zasebno lastnino posameznikov, družin ali korporacij, nikakor pa ne lastnino abstraktnih organizmov, n. pr. bank, trustov, anonimnih družb. Produkciji priznavajo potrebo neposrednega kredita, ki pa naj se giblje v obsegu korporacij, izven korporativne dejavnosti pa obsojajo vsako denarnost, kakor obrestna posojila, denarno trgovino in menični promet. Ideje korporacije vežejo tesno z idejo federacije, oboje je naperjeno proti avtoritativni državi (podčrtali mi). Državi ne priznavajo nobene inicijative, marveč le kontrolo in uravnovešanje pokrajinskih sil. Naj-

večjo oblast dajejo decentralizirajočim korporacijam, ki urejajo produkcijo, vodijo račun o delu in konzumu. Korporacije, ki naj bodo elite stanov, tehnični generalni štab in središče pokrajinskih kultur, bodo tvorili le delovni stanovi.

Brez dvoma je E. Kocbek s svojim člankom mnogo doprinesel k spoznanju novega francoskega rodu. Za nas pa so še posebne važnosti ravno zgoraj citirane misli, ki podajajo družabno-reformno usmerjenost francoske mladine. Kocbek sam zavzema do te socialne usmerjenosti simpatično stališče. Gotovo je iz obilnega gradiva, na podlagi katerega je podal misli, prišel do prepričanja, da je edino federativno-korporativna socialna reforma v pravem pomenu besede radikalna, realna in resnična. »Straža« (in že pred njo »V mlade Zarje« iz 1933) se je izrekla za enako socialno reformo. Pa takrat korporativna misel še ni bila tako popularizirana in razširjena kot je danes. Pokret okoli »Straže« je prvi, ki je začel med slovensko mladino sistematično in dosledno razvijati in propagirati idejo socialne reforme v federativnih korporacijah v zvezi s socializacijo veleobratov. — In Kocbek, ki nam je v »Domu in svetu« razvil podobno gibanje nove francoske mladine, nas še pred nedavnim ni pravilno razumel, saj je naša iskrena stremjenja po socialni reformi v zmislu federativnih korporacij nekoliko ošvrknil s »korporacijskim krščanstvom«. V opravičilo mu je to, da ne pozna dobro našega gibanja, ker je pač iztrgan iz ožje domovine. Danes Kocbekove misli o gibanju francoske mladine pozdravljamo predvsem mi stražarji. Saj so važen doprinos k medsebojnemu spoznavanju vseh, ki so sicer členci različnih narodov, pa mislijo z istim srem predvsem v pogledu socialne reforme. Kar pa je v drugih pogledih še neizkristaliziranega, bo brez dvoma čas izklesal.

Oba, kapitalizem in komunizem sta si edina v tem, da jima je gospodarstvo namen in smoter življenja. Od tod zlo, ki ga povzročata človeštvu. Naš boj mora iti proti obema. Gospodarstvo je namreč le sredstvo življenja. Zato oznanjujmo krščansko naravno, organsko pojmovanje življenja, družbe in gospodarstva

Iskrena prošnja našim prijateljem!

Krog Stražarjev namerava pričeti s sistematičnim študijem socialnega in gospodarskega položaja našega ljudstva. Cilj tega študija je: gornje načelne misli prenesti na slovensko zemljo, v našo družabno in gospodarsko strukturo in tako resno pripraviti osnovo bodoči domači reformi. Za to delo pa rabimo celotno sliko naše zemlje. Zato prosimo vse naše prijatelje, ki imajo uprte oči v isto bodočnost kot mi, da nam po običajni dopisnici sporoče, ali bi bili pripravljeni zbrati iz območja domačega kraja, občine, župnije naslednje gradivo:

1. Število kmetij.
2. Velikost posameznih kmetij.
3. Glavni pridelki.
4. Koliko neobdelane zemlje?

5. Koliko neplodne zemlje?
6. Koliko sinov je pri posamezni kmetiji?
7. Koliko je poljskega delavstva povprečno? — Pod kakimi pogoji žive?
8. Kake obrtne panoge eksistirajo? Koliko? Koliko pomočnikov in vajencev?
9. Katere industrijske panoge? Kdo je lastnik? Koliko delavstva v posamezni tovarni? Povprečna mezda?

Vse naše prijatelje prosimo, naj razumejo resnost in važnost naših prizadevanj in naj prošnje mladih stražarjev ne odklonijo! Ako hočemo, da bo bodočnost krščanska, jo moramo sistematično pripravljati!

Pokažite naš list svojim prijateljem!

S tem nam pridobivate nove naročnike.

xima culpa! Nihče ne dvomi, da je ta film jasno in odkrito izvajanje židovskega programa, ki je bil postavljen l. 1912 v Baslu. V takih filmih je ta program dosegel svojo izpolnitev! Kadar začne film smešiti najsvetejšo ustanovo človeškega življenja, na kateri bazira ves zdrav kulturni napredek naroda, zakon, potem je za vsakogar jasno, da hočejo ljudi najprej seksualno revolucionirati, da bodo potem razne židovske, framasonske in marksistične (kako malo je razlike med njimi!) pijavke lahko ravnale z degenerirano rajo po svoji mili volji. Ali ve gospoda okoli ZKD, za koga vrši tako in slično propagando? Zopet nam to dejstvo potrjuje domnevo, da so marksisti in vsi drugi svobodomisleci v »kulturnem« prizadevanju dobri prijatelji, da so prvi kot drugi največji raznarodovalci!

Pridobivajte nam nove naročnike!

OBZORNIK

Križ v celovškem deželnem dvorcu.

Dne 5. junija se je vršil v Celovcu pomemben obred. Celovška deželna vlada je bila

zgodovinska dvorana deželnega dvorca z velikim umetniško izdelanim križem, ki ga je koruški škof dr. Adam Hefter dne 5. junija v navzočnosti vseh poslancev in uradnikov deželne vlade blagoslovil.

Predsednik Ritscher je v svojem govoru izjavil, da naj blagoslovljenje križa ne bo zgolj vnanji obred, ampak resnični simbol krščanske usmeritve vsega dela za narod in deželo, kakor je to posebno poudarjal kancler Dollfuss, češ: ako hočemo z uspehom obnoviti javno življenje, mora biti naše krščanstvo resno doživljeno. »Naše stremljenje gre za tem, da pride v naši domovini znova verno in notranje res doživeto krščanstvo do veljave.« Pri vseh prizadevanjih deželnega zbora naj se poslanci zavedajo velikega nauka Križanega in krščanskih načel. Ako se ljudstvo ne drži navedenih načel in zapovedi, ne more biti srečno.

Kdaj pride križ v naš parlament, naše posvetovalnice?

Reki sv. Tomaža More, nekdanjega angleškega kanclerja:

Ne veruj, da je to, kar počenjajo zlobni ljudje v izbruhih svoje uživanjaželjnosti, vir pravega veselja; saj se tudi blazneži krohotaajo v trenutku, ko butajo z glavo ob zid.

Mnogi ljudje si pridobijo pekel s tolikim trudom in naporom, da bi si s polovico tega lahko kupili nebesa.

Vera in pamet si tako malo nasprotujeta kakor vid in čut tipanja, čeprav sega prvi v veliko daljavo, drugi pa se mora predmeta dotakniti.

Da najde zgled nezakonitosti takoj nepregledno množico pristašev, je tako ob sebi umljivo ko da kameni padajo in reke tekajo navzdol.

Res usodna zamenjava

Še vedno se oglašja z neke strani dobrotno svetlo klic: Ne mešati vere v politiko! V strahu pred versko mlačnostjo svari krog bralcev pred veri škodljivim združevanjem vere in politike. A v resnici zamenjuje to dvoje prav isti krog ljudi, ki svari pred takim zamenjavanjem. V ljudeh, ki jih družijo verska osnova, vidijo le prepogosto politično skupino, kar se je zgodilo celo pri ugledni reviji z ozirom na naš list.

To dejstvo in ta pogrešen pogled na naše delo izpričuje, da od tako zmotljivih ljudi ne moremo pričakovati rešljivih zaključkov o tem vprašanju.

Res usodna je zamenjava, da vidijo nekateri v verskem pokretu le političen pokret. Rad bi videl v tem zamenjavanju zmoto, a mi le prejasno prihaja v zavest, da je to hotena zmota, taktična kretanja, ki je lepša in uspešnejša kot neposreden boj.

Včasih so baje odevali politična vprašanja v verski plašč, a danes skušajo dati verskemu delu in pokretu politično obeležje, da ga morejo uničiti. Katoliškim kulturnim društvom in organizacijam je bilo treba prilepiti političen žig in boj je izgubil pravi verski značaj in zadobil mikaven sij junaškega boja za blagor naroda in domovine.

Res potrebna bi bila razčistitev odnosa med vero in politiko, a možna postane le, če povemo iskreno, kar mislimo, in namenov ne prikrivamo. Platonska naklonjenost in slepomišljenje se pač ne dasta prikriti.

Teoretično se popoloma strinjamo, da je verskemu življenju škodljivo mešanje ali celo zamenjavanje vere in politike. Da, še veliko več. Naravnost nepojmljivo se mi zdi, da bi mogel iskren, prepričan katolik zamenjavati to dvoje. S tem bi namreč skružil svojo versko svetinjo, da bi jo uporabljal za pridobitev gmotne koristi ali oblasti. Tako mešanje svetega s posvetnim bi značilo le domnevnega katoličana, ki mu je vera le pridobitni vir.

Stvar pa, ki je komu resnično sveta, se ne zlorablja.

Praktična rešitev odnosa med vero in politiko pa zavisi od vsakokratnega pojmovanja, ki ga imajo državljani, zlasti vodilni krogi, o bistvu in nalogah vere. V praksi se pač ne da prikriti, kakšno je pojmovanje posameznikovo ali kake skupine o veri, ali jo uvažuje ali jo ceni le platonsko navidezno, iz razlogov primernosti. V javnem delovanju pokaže posameznik kot skupina, ali ji je vera le slepilo množic ali osnova narodovega življenja ali le važen kulturni činitelj ali osebno prepričanje. Ljudje, ki se v naši javnosti zavzemajo za ločitev vere in politike, navadno prvi ne pripisujejo velike važnosti, ker ni njih osebno prepričanje.

Zato bi priključni opredelitvi področja vere in politike kljub teoretičnemu sporazumu ne prišli do rešitve. S kakšnimi zakoni bi razmejili to področje in kdo bi bil pristojen? Državna oblast s svojimi zakoni, ki naj z njimi določijo pristojnost, kot se določa kompetenca za samoupravne enote in javne korporacije? Avtonomnost verskega področja bi bila s tem pogažena, verniki pa pognani v konflikt s svo-

jim prepričanjem, ki ne dopušča priznanja tako opredelitve.

Kljub težkočam so nekateri že opredelili pristojnost vere. Po njih mnenju zanjo ni mesta v javnosti, ampak le v zasebnem življenju; pa še tam s pridržkom, da ne kuka v javnost.

Vera pa v politiki nima abstraktnega življenja, ampak živi le v ljudeh kot njenih nositeljih. Zato: če hočemo, da bo naše mnenje v javnosti uvaževano, če hočemo, da se bodo politična in socialna vprašanja reševala skladno z našimi načeli, je nujno, da zaupamo zastopstvo v skupščini le katoliškim možem.

Kdor tukaj pravi, da vera nima nič odločevati, je demagog. A mi, če stavimo to zahtevo, še nismo politična skupina, ker ta zahteva je le nujen izraz katoliškega prepričanja, h kateremu se prištevamo skoraj vsi, čeprav smo obloženi še s toliko -izmi. Zato je vsak spodtikljaj ob tej zahtevi, imenovati nas politično skupino, neiskren.

Vpliv vere na politika občemu blagru ni nikdar v kvar. Zavisi pa seveda od osebne stopnje religioznosti. Na versko mlačnega politika, ki se samo za vabo množici potrka včasih na katoliška prsa, seveda nima vpliva.

Vernemu politiku prav zavest odgovornosti, opojena v verskem prepričanju, razmahne njegove sile k najuspešnejšemu delu. Obči blagor se pri takem človeku ne bo umaknil blagru in koristim političnih skupin, ki le prečesto proglašajo svojo politiko, polno privatno skupinskih interesov, za politiko države kot take.

AKADEMIKI NA KONGRES

Za akademike bo prevzvišeni g. nadškof dr. A. B. Jeglič imel 29. junija ob 7 mašo v Križankah. Po maši je stanovsko zborovanje v zbor. dvorani na univerzi.

Predavajo: univ. prof. g. dr. Fr. Veber: Filozofija in krščanstvo. ~ G. Vinko Beličič: To je kruh, ki ga vam je dal Gospod. ~ Tovariš iz Zagreba: Kat. akcija.

Akademiki se udeležijo nočne procesije v noči 29.-30.

Uredniki: izpopolnajte svoj katoliški tisk, da bo lahko uspešno tekmoval z nasprotnim!

Naročniki: berite in širite ga! Mnogo dobrega lahko napravite zanj!

Kajti tisk je velesila.

„Stražo v viharju“ - iz rok v roke!

Svet je postal vojni tabor.

Orožje, ki je imelo ob koncu svetovne vojne odločilen vpliv na izid, je bilo ob začetku vojne šele v povojih: tako strojna puška, dalekonosni topovi, utrjeni strelski jarki, bodeča žica, podmornice, tanki, strupeni plini in zrakoplovi. V zadnji vojni so se velike armade še nemoteno v ozadju premikale od ene fronte na drugo, zdaj bodo zrakoplovi to motili; prav tako bodo prevozi na morju izpostavljeni zračnim napadom.

Oboroževanja

Vse države skupaj potrošijo letno za oboroževanje

450 milijard dinarjev.

Dela in kapitala je naložena danes v oboroževanje trikrat toliko kot l. 1913.

Svota bi zadostovala, da bi krila potrebe vseh industrijskih dežel glede sirovin in prehrane. Svota se je od neuspele razorožitvene konference sem podvojila. Predvsem je Rusija potrojila l. 1934 svoj vojni proračun iz l. 1933 in l. 1935 ga spet zvišala za tretjino. Stanje stalne vojske je poskočilo od 582.000 na 940.000 mož.

L. 1935 ima Rusija: petkrat toliko podmornic kot l. 1931, sedemnajstkrat toliko radijskih postaj, osemkrat toliko tankov, sedemkrat toliko zrakoplovov, dvakrat toliko težkega topništva.

1. Sovjetska Rusija si je ustvarila s svojo prvo petletko potrebno vojno industrijo; druga petletka naj motorizira vse vojne sile v zraku, na morju in celini.

Pri velikih vojaških vajah l. 1934 je mehanizacija in motorizacija vojnega živeča močno do izrazu. Posebno zanimiv je bil poizkus, da je skakalo po 70 vojakov-letalcev istočasno za hrbtom sovražnika na zemljo. Širši sloji ljudstva so vojaško organizirani: orjaška organizacija »Osavihim« šteje zdaj 24 milijonov članov. To društvo je vojaško izvežbalo l. 1934 460.000 žensk v brzostreljanju, 20.000 v posebnih vojaških službah, 50.000 v mehaniki zrakoplovstva.

2. Italija je podvojila stanje stalne vojske, tako da znaša zdaj 560.000 mož; v polnem vojnem stanju znaša armada po izjavi Mussolinija 7,8 milijonov. V Italiji je vojaška vzgoja mladine pred obvezno vojaško službo najbolj napredovala. Moška mladina je zajeta v tej vzgoji že od 6. leta naprej (»Balilla«). Začetkom je vzgoja bolj za šport, toda kmalu sledi vežbanje z orožjem. Proračun za oboroževanje raste od leta do leta: Samo za mornarico znaša 1,3 milijarde, za zrakoplovstvo 0,9 milijarde, zraven še poseben kredit 1,2 milijarde za zrakoplovstvo. Na Sredozemskem morju sta zdaj Italija in Francija gradili vsaka po 2 orjaški vojni ladji (35.000 ton). Teke morske orjake so imele doslej samo Amerika, Anglija, Japonska.

Belgija je zadnja leta v polnem oboroževanju; svoje obmejne trdnjave je obnovila in obmejne čete reorganizirala.

Čehoslovaška je l. 1934 podaljšala vojaško dobo od 14 na 24 mesecev; veliki načrt za obmejne trdnjave je izgotovljen; vsa vojna se bo motorizirala; vojna industrija je v polnem razmahu.

Anglija: motorizacija angleške armade je najbolj napredovala; največjo pažnjo posveča Anglija izgraditvi svojega zrakoplovstva za obrambo ožje domovine in velikih prekomorskih kolonij.

Ruski brezbožniki. Pokret brezbožnikov v Rusiji šteje preko pet milijonov članov. Brezbožniki se sami hvalijo, da izdajajo nad 30 časopisov v 24 jezikih in da so razdelili že nad 37 milijonov letakov in izdali 600 knjig v svrhu čim intenzivnejše brezbožniške propagande.

Čudežna ozdravljenja v Lurdu. Uradni izkaz ozdravljenj v Lurdu iz l. 1933 navaja 103 izredna ozdravljenja. Med temi je 13 takih, ki so dokazana kot prava nadnaravna dejstva, kot čudeži.

Tako izgleda verska svoboda v marksistični Mehiki. Skof Orosco Ijmenes di Guadaljara pravi v svojem pastirskem pismu, da je prišla v Mehiki za Cerkev ura križanja. V nekaterih provincah so vse cerkve zaprte in vsi duhovniki izgnani, v drugih oskrbuje po eden duhovnik 50-100.000 duš, tako da mnogi verniki umirajo brez zakramentov in nimajo cerkvenega pogreba. Mladina se dosledno navaja k brezbožstvu in nemorali, veliko število vernikov ječi v zaporih, mnogi duhovniki in lajki so prestali mučeniško smrt.

Naša borba velja predvsem komunizmu, ki ima v teh težkih časih lahko pot. Marksiko se mu pridruži samo zaradi nezadovoljstva, ne da bi vedel, kaj prav za prav komunizem hoče.

Cela vrsta mladih ljudi je šla v smrt z vzklikom: Naj živi Kristus naš Kralj, naj živi naša ljuba Gospa iz Guadelupe! V mestu Viktorija je bilo 5 deklet oktobra 1926 obešenih na drevesa mestnega vrta, ker so javno izpovedala svojo vero in delila letake med vernike, ker ni bilo več duhovnikov v mestu. Dekleta so bila iz najboljših družin in so vzklikala sredi mučenja neprestano: Jaz sem kristjana!

V istem mestu so l. 1927., meseca februarja, do smrti mučili rablji zastopnico Marijine družbe Marijo Chaires, ker je z drugimi dekleti osvobodila nekaj katolikov iz zaporov. Privzeli so jo na kol in jo pozvali, da naj zakliče: Naj živi Calles! Ona je odgovorila: Naj živi Kristus Kralj! Nato ji je vojak zlomil prst. Od boli je zajejala, toda takoj se je spet zbrala. Zlomili so ji po vrsti vse prste in jo nečloveško mučili do smrti. Pred smrtjo je z vso silo zaklicala: Naj živi Kristus Kralj! Šele s časom bomo izvedeli za vsa junaštva mehikiških katolikov. Da bi ne postali sokrivi »zarote molka«, kakor je dejal papež Pij XI., se združimo v križarsko vojsko molitve in pokore za Mehiko.

Racijonalizem, ki priznava le to, kar more spoznati človeški razum, in materijalizem, ki povdarja edinole snov, katero zaznavamo s svojimi peterimi čutili, vsakega duha pa izključuje — ti dve naziranji sta ustvarili javno mnenje naše dobe. In to javno mnenje je protikrščansko.

Kalvarija ukrajinskega naroda

Naš čas, ki mu daje naglica vsakovrstnih dogajanj svoj značilni obraz, bi lahko krstili z dobo moderne civilizacije. Kajti danes je vse moderno: ustroji držav, kultura, življenje, izumi, modernih je tudi tistih 50.000 bojnih letal, ki strahotno bučijo nad človeškimi glavami in čakajo prilike, da bodo zopet lahko sipala smrt in razdejanje. Pač pa ni moderna humanitarnost, krščanska morala, ljubezen do bližnjega. Državniki gredo mimo tega. Moderna ni tudi zaščita narodnih manjšin. To prav lepo vidimo pri nekaterih slovanskih državah, ki pod okriljem »slovanoljubja« vidijo možnost likvidacije istokrvnih manjšin. O vsem tem se malo piše in govori, svet se danes zanima za druge stvari in pri tem ne gleda na narode, katerim usoda ni dala lastne državnosti.

Eden izmed narodov, ki je 900 let zadrževal pohode različnih divjih sovragov, nevarnih vsej evropski kulturi in krščanstvu, je danes ukovan v verige in bičan. To je 45 milijonski ukrajinski narod. Obri, Pečenegi, Kazari, Polovci, Tatari, kesneje ves čas Turki, vsi ti so plenili po njegovi zemlji. V zaledju pa so se drugi narodi svobodno razvijali in krepili. L. 1764 so Rusi Ukrajince nazvali »Maloruse«, 1876 je bilo zatrto ime in vsaka tiskana ukrajinska beseda prepovedana. Boj na življenje in smrt pred vojno in v njej se za Ukrajino ni uspešno končal. Tričetr milijonsko površino so razdelili med Poljsko, SSSR, Romunijo in Češkoslovaško.

Pod Poljsko živi okrog 7 milijonov (po uradnih podatkih iz 1921 5.898.000, 1931 samo še ca. 4 milijone). Poljska hoče uničiti ukrajinsko tradicijo in inteligenco. Na ukrajinski zemlji se sliši poljski jezik le iz ust davkarjev in žandarjev. Ukrajinsko uradništvo je samo še tisto, ki je ostalo iz Avstrije. Po zakonu je seveda vse v redu, samo da se ta zakon ne izpolnjuje. Ukrajinskih šol sploh ni. Pod Avstrijo jih je bilo 3600, sedaj so vse poljske, kjer pa še obstojajo, je velika borba med šol. oblastmi in starši. Več primerov je bilo, da so poljski učitelji ukrajinskim otrokom branili moliti v lastnem jeziku. Jasno je, da vzgoja v tujem jeziku in duhu nima uspeha. Ako bi ne bilo privatnega ukrajinskega šolstva, ki se s poljskim zelo bori, bi otroci ostali analfabeti. Državnih srednjih šol je ostalo še kakih pet, a so ukrajinske samo po imenu. Ukrajincu se dokopati na visoko šolo je zelo težko. Uspe mu priti samo na filozofijo in pravo, a še tam je numerus clausus. Ukrajinski akademiki na Poljskem težko študirajo, ker so pogosto v zaporih in koncentracijskih taborih, zato gredo radi v inozemstvo, čeprav jim oblasti delajo ovire pri potnih listih. Ukrajinec pa službe na Poljskem ne dobi, razen če zataji jezik in narodnost. — L. 1933, 6. in 7. maja, je obhajal ukrajinski narod na svojem vseukrajinskem shodu v Lvovu obletnico odrešenja.

Določena je bila sprva četrtnska voznja. Ker se je oglasilo preveč ljudi, so zvišali na polovično, a v zadnjem momentu na celo. Tako se jih je moralo mnogo vrniti.

Še v mnogo slabšem položaju živi 35 milijonov Ukrajincev v SSSR. Ali ni čudno, kako more biti na rodovitni Ukrajini lakota, kakršne ni niti v pustih, peščenih severnih predelih Rusije? Versko čuvstvanje teh ljudi je zelo močno. 6 milijonov ljudi je od gladu pomrlo pod boljševiki. Rdeči režim hoče z lakoto uničiti najprej njih pravoslavno vero, a zatem narodno zavest. Med temi milijoni pa niso vštet stotisoči, ki so jih spravili v pregnanstvo na sever. Mnogo jih je v ječah, o katerih nihče nič ne ve.

Dober milijon Ukrajincev živi pod Romunijo v Besarabiji, vendar ti ne tvorijo etnografske celote. Vrši pa se nad njimi huda romanizacija.

V Zakarpatski Ukrajini (t. j. v Podkarpatski Rusiji, CSR) jih je dobrega pol milijona. Imajo avtonomijo, tu jim je razmeroma še najbolje. Vendar se zadnja leta njihovo izobraženstvo pri službah zapostavlja. Včasih je tudi lakota. Ali ni značilna sprememba imena? Zakarpatje — Podkarpatje, od katere strani pač človek gleda.

Ukrajina začenja usihati. Kjer so bile nekoč vasi, tam so zdaj še samotne hiše, kajti šest milijonov je šlo, polja nima kdo obdelovati. Podoba te zemlje je enaka podobi iz časa Tatarov. Razlika je samo ta: takrat je bila namesto vasi in mest porasla stepa, a danes na novozgrajenih mestih in vaseh rastejo pokopališča brez križev. Razlikuje se tudi način krvništva. Bolje je bilo umirati pod tatarskim mečem ali v daljnji sužnosti, kakor zdaj gledati, kako najbližji in najdražji umirajo od gladu.

A vse to trpljenje ukrajinskemu človeku ni iztrgalo vere v Boga in ljubezni do domovine. Ukrajinski narod ve, da se more zanašati le nase. Ve, da je »slovanoljubje« le fraza močnega. Narod se nahaja v permanentni revoluciji, ki se je začela med leti 1917-1921. — Potrdilo temu so besede Kossiora, tajnika sovj. vlade, a v Poljski koncentracijski tabori. Zelo je razširjena tajna organizacija ukrajinskih nacionalistov (OUN), ki se krepí od leta do leta v vseh stanovih. Cilj organizacije je izgon komunistov in drugih narodnih sovražnikov in ustanovitev lastne države.

Vernost Ukrajincev se kaže v velikem čaščenju Matere božje. Podoba sv. Mihaela, narodnega zaščitnika, so v dobi tatarskih vojn nosili na modro-rumenih praporih. Prišel bo čas, ko bodo ti onečlašeni prapori vstali iz poteptane ukrajinske zemlje in poklicali v življenje — Ukrajinsko »soborno« državo.

Nočemo elite zaradi elite, marveč hočemo, da bo vsak njen član moderni apostol v svojem okolju in da bo ob vsaki priliki zastopal in zagovarjal krščanski svetovni nazor. Za tako poslanstvo pa se mora človek utrjevati v viharju življenja.

Razumemo svoj čas tudi v ekonomskem pogledu. Naše življenje je razburkano in ljudje ne utegnejo mnogo brati, predvsem težjih stvari. Zato so naši članki kratki in jedrnat in zato nekatere stvari večkrat ponavljamo. Hočemo, da bi naše ideje obrodile sad. Prepričani smo, da bodo.

Med preteklim in bodočim

Stojimo ob sklepu prvega letnika »Straže v viharju«: dvajset števil je pred nami in v njih smo vsaj približno pokazali, kdo smo in kaj hočemo. Navada je, da se človek po uspelem delu za majhen čas ustavi, se ozre nazaj, se spomni ugodnih in neugodnih okoliščin, pretehta napore in uspeh, ugotovi morebitne pogoje in sklene, da jih kesneje več ne bo napravil. Stori tudi mi tako!

Ko je novembra lanskega leta pričel list izhajati, je takoj s prvimi številkami naletel na velike ovire. Kljub mladostnemu navdušenju se nas je začela polasčati skrb, ali bomo vztrajali. Pa je šlo. Skrajša smo se borili za privlačno in zanimivo obliko. Z uvedbo robnikov smo napravili velik korak naprej. Skušali smo jih polniti predvsem s kritičnimi in polemičnimi drobi. Marsikdo je rekel, da z užitkom prebere najprej ta del.

A naša borba je našla nerazumevanje celo tam, kjer se ga nismo nadejali. Mi smo namreč napovedali neizprosno boj liberalnemu katolicizmu, oklevanju in kompromisarstvu (vsak kompromis pomeni popuščanje pri načelih in ne privede daleč). Mnogi izmed tistih, ki so z omalovaževanjem gledali na naše delo, so že spoznali, da se bomo katoličani samo z brez-pogojno načelnostjo uspešno borili za svoje pravice. Bodočnost pa bo še vsem ostalim razodela, da je danes čas dela in ne životarjenja.

Naj tukaj še enkrat kratko omenimo mladinski problem! Kakor nikoli nam tudi pri tem vprašanju ni šlo za osebe, marveč za idejo.

Samo ob sebi je umevno, da smo si nabrali tudi precej sovražnikov. Slaba vest povzroča bojazen, iz strahu se porodi sovraštvo. Naš list je mnogim, predvsem marksistom na univerzi, skeleč trn v peti. Pravijo, da smo fanatiki in reakcionarji. Če je fanatizem doslednost v načelih in reakcionarstvo volja, ostati katoliški, smo mi na to ponosni. Obljubljamo marksistom, da bomo odslej še z večjo pozornostjo zasledovali njihovo delo in opozarjali na nevarnost, ki preti slovenskemu narodu. Ne bodo nas ovirali še tako podli napadi, kajti naša pot je ravna.

»Straža v viharju« je metla in mi smo pri-

pravljani, da bomo odločno pometali tudi pred svojim pragom. Nikakor ne tajimo, da tudi pri nas katoličanov ni vse v redu. Razume se, da nam to bolj ali manj škoduje. Ne bomo trpeli, da bi se sovražniki z našimi pogrškami borili zoper nas. In če bi na primer med kinom na Kodeljevem in ostalimi ljubljanskimi kinematografi bila razlika samo v vodstvu in ne tudi v filmih, mi bomo udarili po obojih.

Nekateri gredo mimo našega zdravega pokreta z očitkom, da so naši članki anonimni. Ne izgublajmo besed! Slovenci smo že sicer tako maloštevilni, stisnjeni skupaj in opredeljeni, da se vsaj po imenih, če že ne osebno poznamo med seboj. In vrednost posameznika se neredko sodi po imenu.

Radi bi, da bi se sestavki tehtali po vsebini in ne po pisih. Sicer pa smelo vprašamo: Komu bi podpisano članok koristila in komu anonimnost škoduje? Honorarjev itak ne dajemo. In — ali niso nepodpisani članki zmerom izraz širokega kroga in ne posameznikov? — Zavedamo se, da bi odločno pisanih in podpisanih članok težko dobili v taki meri. To pa bi bila listu z udarno vsebino smrt. Že sam

ZA POLETJE

kupite

nogavice, rokavice, srajce, kravate, žepne robce, modne in športne potreščine itd.

najeeneje

pri tvrdki

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

za vodo (blizu Prešernovega spomenika)

Akademiki 10% popust!

Evharistija je osrednji vir vse katoliške dejavnosti. Zato je evharistično življenje osnova našega pokreta. Če odmaknemo to osnovo, je naš katolicizem prazna beseda, zgolj krilatica, sistem brez duše.

Evharistični križi, ki stoje po naših slovenskih hribih in gričih, pričajo, da je ljudstvo, ki na tej zemlji prebiva, krščansko in da si svoje vere ne bo dalo vzeti.

ŠE NEKAJ

»Naš kruh«, izdal evharistični odsek za akademike. Str. 138. V knjigi so zbrani referati, ki so jih imeli različni predavatelji na evharističnem tečaju za akademike (25.—26. marca). S tem je tudi naša inteligenca doprinesla svoj duhovni dar k proslavi evharistije. Referati sijajno pojasnjujejo odnos Evharistije do problemov našega časa.

Studentje iz kamniškega sreza so v Binkoštih 9. junija imeli občni zbor. Oživili so svoje počitniško društvo »Bistrica«.

Društvo je bilo faktično ustanovljeno že takoj po vojni. Pa se je po nekaj letih zaradi neagilnosti članov razšlo. Poživili so ga zopet l. 1927. Pa je po triletnem delovanju zopet zaspalo, ker je menda zmanjkalo sposobnih študentov, ki bi ga vodili. Letos so pa nekateri uvideli, da bi ne bilo napačno, če bi imeli študentje zopet svoje društvo, ki naj bi posredovalo, da zaživijo med nami študenti iz kamniškega okraja ponovno osebni stiki in srčna prijateljstva. Kar bi društvo v naših razmerah moglo nuditi, bi vsem nudilo.

Ker »Bistrica« uradno ni bila razpuščena, smo si pri skrbeli njena pravila, ki so pa bila na občnem zboru v toliko spremenjena, da smo se prilagodili sedanjim zahtevam oblasti in študentov.

Za oživljenje naše »Bistrice« sta se precej trudila tovariša Lipovec Vinko, stud. fil. ter Škofic Francec.

Na občnem zboru »zopet oživljene Bistrice« je bilo navzočih tudi nekaj članov bivše »Bistrice«, ki so s tem pokazali, da jim je všeč naše započeto delo.

Izvoljen je bil naslednji odbor: predsednik tov. Škofic Francec, stud. tech., podpredsednik tov. Sluga Lojze, stud. agr., tajnica tov. Breznik Marija, stud. fil., blagajnik tov. Sušnik Pavle, stud. fil., odbornik za organizacijo tov. Trobevšek Jože, cand. iur.

Zato odbor vladno vabi vse študente iz kamniškega sreza, da se vpišejo v naše počitniško društvo.

Cas je danes tak, da nujno zahteva opredelitve, predvsem v smislu kulturne orientacije. Naša katoliška orijentacija mora postajati močnejša, mora dobiti novih moči in te pričakuje od vas, tovariši. Današnji čas je že tak, bodočnost kaže na to, da si moramo zelo vroče seči v roke in iti na delo za našo skupnost, za naš narod, ki potrebuje močno novih in mladih moči. Pridite z močnim in zdravim hotenjem v našo sredo, pridite s pripravljenostjo in dovtelnostjo za vse dobro v naše vrste.

Studentovski tisk na zagrebški univerzi. Zagrebški akademiki izdajajo tri liste, kar odgovarja trem glavnim tokovom med zagrebško akademsko mladino. Hrvatski narodni akademiki izdajajo list »Alma mater«. Pri tem sodelujejo tudi hrvatski katoliški akademiki. Jugoslov. nacionalistični akademiki, ki študirajo na zagrebški univerzi, izdajajo »Studentske novine«, tretji list pa je »Novi študenti«; izdaja ga radikalna marksistična grupa. Kakor smo zvedeli, nameravajo izdajati prihodnje leto hrv. kat. akademiki okrog akademskega križarskega

bratstva »Mahnič« radikalno katoliško studentovsko glasilo.

»Pax Romana«, osrednja organizacija katoliškega dijaštva, ki združuje v svojih vrstah sedaj že akademsko katoliško mladino vsega sveta, bo imela letos svoj vsakoletni kongres prve dni septembra na Češko-slovaškem. Zlasti v zadnjem letu se je organizacija znova močno dvignila, ker so se ji pridružile vse katoliške dijaške organizacije južnoameriških ter nekaterih azijskih držav. Prav v zadnjem času so prijavile svoj vpis celo katoliške organizacije kitajskega dijaštva. Tik pred zaključkom so tudi pogajanja za vstop mehiških katoliških dijaških organizacij, ki pa bodo z ozirom na njihov nad vse težavni položaj oproščene od izpolnitve vseh predpisanih formalnosti. V Mehiki namreč je zlasti dijaštvo, ki je skoraj stoodstotno organizirano v katoliških krožkih, izpostavljeno vsemu najstrašnejšemu preganjanju. Kakor je »Straža« že poročala, so prav v dijaških vrstah mučenci razmeroma najštevilnejši. Pristop teh mučeniških organizacij k »Pax Romani« bo gotovo še bolj ojačil že itak nadvse marljivo in nesebično delo organizacije ter ji prinesel novega blagoslova.

Delovanje »Pax Romana« je visoko vzvišeno nad nivo trenutnih sporov in nesporazumov med narodi. Organizacija se ne spušča v tok dnevnega političnega življenja, temveč nemoteno od vseh zunanjih dogodkov skuša prenoviti človeštvo v duhu krščanske obsestvenosti, v duhu katoliške nadčasovnosti. Le iz tega duha, ki naj bi znova zavladal svetu, mu more vzklti tudi znova časna sreča in blagostanje. V tem oziru bo za delo te organizacije zlasti pomemben letošnji njen svetovni kongres, ki se bo bavil s temo prenovitve osebnosti. Čim bolj je svet zakovan v vse tostranstvo, minljivo, tembolj je treba, da se katoličani in zlasti katoliška inteligenca dvigne v višave, k Laici, kjer bo našla pot in izhod iz težkih dni.

V organizaciji se je v zadnje mčasu izvršilo par sprememb; težka je izguba nemških katoliških organizacij, ki ne morejo več biti članice »Pax Romana«, odkar so se morale organizirati na brezkonfesionalni osnovi. K že obstoječim sekretarijatom (socialnemu, tiskovnemu, medicinskemu itd.) se je v aprilu pridružil nov, juridični, katerega vodstvo so prevzeli Holanci. Vodstvo socialnega sekretarijata pa je prevzel organizator luksemburškega kongresa in znani socialni delavec msgr. dr. Lambert Schaus.

V organizaciji, katere centrala se nahaja v Fribourgu v Švici, smo bili Slovenci vedno z vsó ljubeznijo sprejeti ter bi imeli tudi v bodoče še možnost, da se uveljavimo več kot proporcionalno našemu številu, kakor se nam ponekod tako rado dogaja.

Kulturni boljševizem se je zagrizel v naše narodno telo: v njegovi službi so revije, založbe, film. Zato organizirajmo močno Krščansko protikomunistično fronto!

urednik mora slišati marsikatero trpko. Zato bomo pri anonimnosti ostali.

Opiramo se predvsem na naše zdravo kmečko podeželje. Dobro vemo, v kako težkem času živi naša slovenska vas, saj smo katoliški akademiki v veliki večini tam doma. Tamkaj se ne širi pogubni materijalizem in naši preprosti ljudje ne poznajo fraz. Prosimo vse naše tovariše akademike, naj se nam pridružijo: pojdimo poletiti s popotno palico po slovenski zemlji, poglabljajmo se v naš problem in poslušajmo iskrene besede kmetov in delavcev. Ko bodo videli, da se zanimamo zanje in da jim skušamo pomagati, bo izginila mržnja do izobraženstva, ki se ponekod upravičeno kaže. Pojdimo zlasti v naše gospodarsko šibke pokrajine! Ali bi ne napravili važnega dela, ako bi drugo leto prinesel naš list vrsto člankov, podprtih s statičnimi podatki, o Slovenski Krajini, Halozah, o Suhi in Beli krajini?

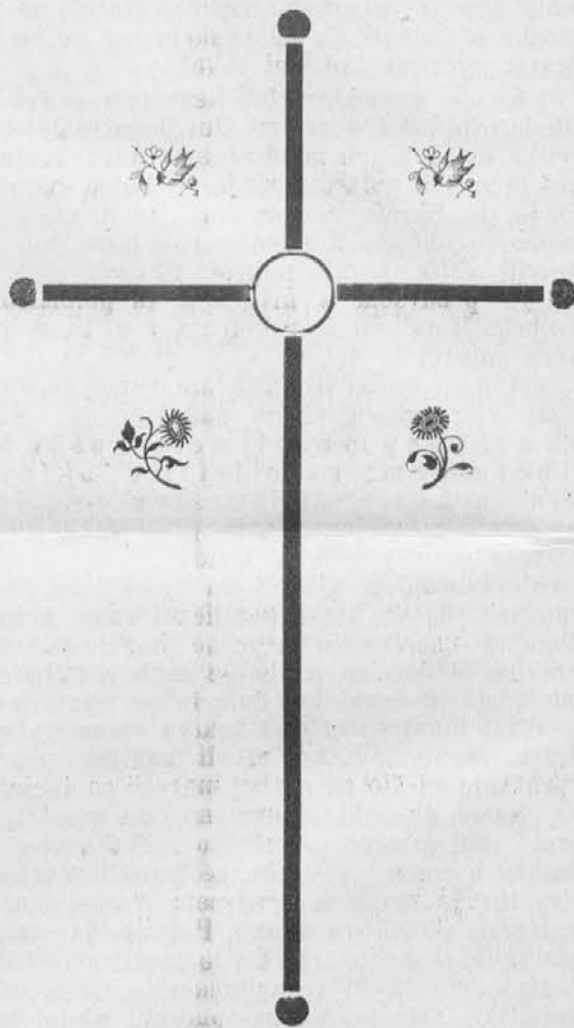
»Straža« hoče vzdramiti vse slovenske katoliške sile. Zato jo podprite!

Obračamo se seveda do vseh prijateljev, naj nam povedo svoje mnenje o listu. Nekateri z dežele pišejo, da so naši članki težko razumljivi in da so pisani samo za akademike. Ta očitke je nekoliko utemeljen in ga bomo po možnosti upoštevali. Ne moremo pa tajiti, da je »Straža« v viharju v prvi vrsti dolžna udarjati tam, kjer je nevarnost največja: na univerzi, kjer se vzgaja naraščaj izobraženstva.

Imamo laskava priznanja ljudi, ki so za naš narod mnogo, mnogo storili in žrtvovali. Imamo nasprotnike. Naša pot je odločna. Čas, ki ga žrtvujemo za delo pri listu, je dragocen. Odirgati si ga moramo od študija. Nimamo in tudi ne iščemo koristi. Uspehi, ki smo jih že in jih še bomo dosegli, nam bodo najlepše za-

dočenje za vse žrtve. Kdor se zaveda, da je naš pokret potreben, in čuti, da smo izpolnili veliko vrzel v slovenskem katoliškem življenju, naj se nam pridruži! Vemo, da bo v jeseni armada stražarjev še enkrat tako velika. In tedaj bomo z bežjo pomočjo nadaljevali začeto delo v blaginjo države in katoliškega slovenskega naroda. Hvala vsem, ki so nas že razumeli in so z nami v isti vrsti!

Na svidenje!

Slovenska mladina

— Tvoja je »Straža«!

»Norme krščanstva, na katerih je zrasla evropska kultura, so za našo dobo anahronistične in škodljive. Torej jih uničimo!«

Temu geslu sledijo lože in kominterna.

Gostilna „Zadružna klet“ - Kongresni trg „Svoji k svojim!“